

Kocaman çayırda özgürce uçurtma uçurabilmek için...

Çocukların kocaman çayırda özgürce uçurtma uçurabilmesi ve Nazım'ın dediği gibi kırmızı elmalar gibi gülebilmeleri için bu köhne düzenin ve onun kanunlarının yüksek duvarlarının yıkılması gerekmektedir.

Çocukların katledildiği, tecavüzlere uğradığı, küçük yaşlarda çalıştırıldığı, iş cinayetlerine kurban verildiği, açlık ve sefalet

içinde büyüdüğü bu topraklarda hapisanelerde anneleri ile beraber çocukların "tutsak" edilmesi ve en temel hakların-

dan yoksun bırakılarak gelişimlerinin engellenmesi, şaşırtıcı olmamakla beraber kabul edilemez de.

s.18

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 34
9 Eylül 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Türk ordusu Suriye topraklarında ikinci cepheyi açtı!

**Yayılmacı savaşlara karşı
işçilerin birliği
halkların kardeşliği!**

Halklar için yeni felaketlere yol açabilecek saldırgan zihniyete karşı direnmek kritik bir önem taşıyor. Dinin siyasallaşması, ırkçı histeriler, yayılmacı hevesler, işgal savaşları her zaman işçi sınıfıyla emekçiler için felaketler yaratır. Bu musibetleri engellemenin tek yolu "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla birleşik/militan mücadeleyi yükseltmektir.

AKP/Erdoğan iktidarının kazanamayacağı savaş

T. Erdoğan ve benzeri diktatörler de tarihin çöplüğüne atılacaklardır. Bu kez emperyalizm ve işbirlikçileri değil, direnen halklar kazanacaktır.

Olmayan düğmeyi ilikleyen düzen hukuku

Bugün yargı AKP iktidarı tarafından yeniden dizayn ediliyor gibi görünse de aslında yargının el değiştirdiği görünümü aldatıcıdır.

ABD Başkanlık seçimeri: Tiyatro devam ediyor

Amerikalılar 58. başkanı seçmek için Kasım ayında bir kez daha sandık başına gidecekler. Yine Demokratlar ve Cumhuriyetçiler yarışacak.

Güncel deneyimler ışığında demokrasi sorunu

s.12

Türkiye-AB ilişkilerinde çatışan çıkarlar, gerilen ipler

s.14

Türk ordusu Suriye topraklarında ikinci cepheyi açtı!

Yayılmacı savaşılar karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği

İflas eden saldırgan/yayılmacı dış politikayı değiştirmek zorunda kalan dinci sermaye iktidarı “hem içeride hem dışarıda savaş” konseptine yöneldi. Başarısız darbe girişimini “tanrının nimeti” sayan Tayyip Erdoğan AKP’si, içeride görülmemiş bir pervasızlıkla süre avına devam ederken, “İŞİD’e karşı savaş” yalanıyla yeni bir işgal hareketi başlattı.

İŞİD’in altın tepside sunduğu Cerablus’a cihatçı tetikçileriyle giren Türk ordusu, Suriye topraklarında ikinci cepheyi açarak yeni bir saldırı başlattı. Yayılmacı hırsla Kürt halkına düşmanlığın ürünü olan işgal hareketinin nereden duracağı, ne zaman sona ereceği ise belli değil. Dinci iktidar adına yapılan açıklamalarda özellikle ucu açık ifadelerin tercih edilmesi, yayılmacı histerinin görünenden de şiddetli olduğuna işaret ediyor.

Cerablus işgaline yeşil ışık yakan güçler, beklenene göre ikinci cephenin açılmasından rahatsız oldular. İlk günlerde saldırıya hava desteği sağlayan ABD emperyalizmi, belirlenen sınırların ötesine geçen Türk ordusunun PYD/YPG güçlerine saldırmamasından rahatsız oldu. YPG’ye de destek veren ABD’nin, işgal hareketinin belirlenen sınırlarda kalması gerektiğini hatırlatarak, Ankara’daki işbirlikçilerini uyarması çatışma alanında etkisini gösterdi. Türk ordusu-YPG savaşı en azından şimdilik önlenmiş görünüyor.

ABD’nin dayatmalarıyla çatışma şimdilik önlenmiş bile yeniden başlamaya çağının garantisi yok. Zira ABD’nin Türk devleti ile Kürt hareketi arasında tercih yapma ikilemiyle karşı karşıya kalması durumunda desteğini çekip Kürt hareketini ortada bırakması işten bile değil. Bu noktada belirtelim ki, ezilen halkların emperyalistlere bel bağlayarak kalıcı kazanımlara ulaşması mümkün olmazken,

halklar arası güveni sarsıp yeni çatışmalara yol açma riski ise yüksektir.

İkinci cephenin açılmasından Suriye yönetiminin yanı sıra Rusya’yla İran da rahatsızlıklarını belli ettiler. İşgal saldırısının derhal sona erdirilmesini talep eden Esad yönetimi, “cihatçı teröristlerle işbirliği yapan Türk ordusunun Suriye topraklarında insanlığa karşı suç işlediğini” savunarak BM’ye şikayette bulundu.

Saldırının başlamasına en azından yeşil ışık yaktıkları anlaşılan Rusya-İran ikilisi de gidişattan rahatsız olduklarını dile getiriyorlar. Hem resmi açıklamalarda hem iktidara yakın yayın organlarında yapılan değerlendirmelerde, T. Erdoğan AKP’sinin anlaşmaya uymamasından duyulan rahatsızlık ifade ediliyor. İşgal hareketiyle ilgili açıklamalarda, “Türkiye teröre karşı savaşmak istiyorsa Esad yönetimiyle koordineli çalışmalıdır” vurgusunu öne çıkarıyorlar.

Rusya-İran ikilisinin kaygılı olmaları şaşırtıcı değil. Zira işgal hareketiyle ilgili konuşan AKP şefleri bunu tetikliyor. Yayılmacı heveslerin dışı vurumu olan ikinci cephenin açılması, “Orada kalınması gereken kadar kalınacaktır, gidilmesi gereken yere kadar gidilecektir”, “İŞİD terörüne karşı savaşan ÖSO, Esad terörüne karşı da etkili bir güç olabilir” türü açıklamaların, zaten T. Erdoğan’la müttrilerine güvenmeyen iki ülke yetkililerini rahatsız etmesi kaçınılmazdı. Esad yönetimine destek veren, cihatçı çeteleri ortadan kaldırmak için savaşan iki devletin yetkilileri, Türk ordusunun İŞİD’in ikiz kardeşleriyle birlikte başlattığı saldırının, olayları daha da karmaşılaştırma ihtimali olduğunun farkındalar.

Rusya-İran ikilisi T. Erdoğan AKP’sine güvenmeseler de, Türk devletiyle anlaşmak için çaba harcıyorlar. Bunu fırsata

çevirme hesapları yapan dinci iktidar ise, mayınlı tarlada dolaşmayı marifet sanıyor. Suriye’ye dönük hevesleri kursağında kalsa da yayılmacıktan vazgeçmeyen dinci iktidar, işgal ettiği bölgelerde kalıcı olmak için gerekçe üretmeye çalışıyor.

Savaş kışkırtıcılığından başka bir anlam taşımayan bu tutum T. Erdoğan AKP’sinin şizofrenik ruh haline işaret ediyor. Hem Rusya ile anlaşmak için yerlere kapanıyorlar hem bu anlaşmayı dinamitleyecek hamlelerden vazgeçemiyorlar. Rusya-İran ikilisinin pragmatizmi Türk devletine kısmen manevra alanı açsa da bu sınırsız değildir. Çünkü iki devletin de Suriye politikası net olduğu gibi esneme payı da sınırlıdır. Putin’in Esad-Erdoğan buluşması için çaba harcadığı iddiaları dillendirilse de dinci iktidarın şizofrenik ruh hali yeni krizleri tetikleme riskini baki kılıyor.

Kürt halkına düşmanlıkla malul ırkçı zihniyetin ürünü olan işgal saldırısı, bölge halkları için yeni yıkım ve kıyımlardan başka bir şey yaratmayacaktır. Bu arada işgal hareketi, cihatçı katillerle Türk ordusunun “laik” generallerini yan yana getirerek görülmemiş rezaletlerin kapısını da aralıyor. Toplumsal harekete karşı cihatçı intihar bombacılarını kullanan dinci sermaye iktidarı, ordu ile cihatçı katilleri aynı cepheye buluşturma kepa-zeliğine de imza attı.

Halklar için yeni felaketlere yol açabilecek bu saldırgan zihniyete karşı direnmek kritik bir önem taşıyor. Dinin siyasallaşması, ırkçı histeriler, yayılmacı hevesler, işgal savaşıları her zaman işçi sınıfıyla emekçiler için felaketler yaratır. Bu musibetleri engellemenin tek yolu “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla birleşik/militan mücadeleyi yükseltmektir.

Halklar için yeni felaketlere yol açabilecek bu saldırgan zihniyete karşı direnmek kritik bir önem taşıyor. Dinin siyasallaşması, ırkçı histeriler, yayılmacı hevesler, işgal savaşıları her zaman işçi sınıfıyla emekçiler için felaketler yaratır. Bu musibetleri engellemenin tek yolu “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla birleşik/militan mücadeleyi yükseltmektir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/34 * 9 Eylül 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP/Erdoğan iktidarının kazanamayacağı savaş...

Halkların düşmanları kaybedecektir!

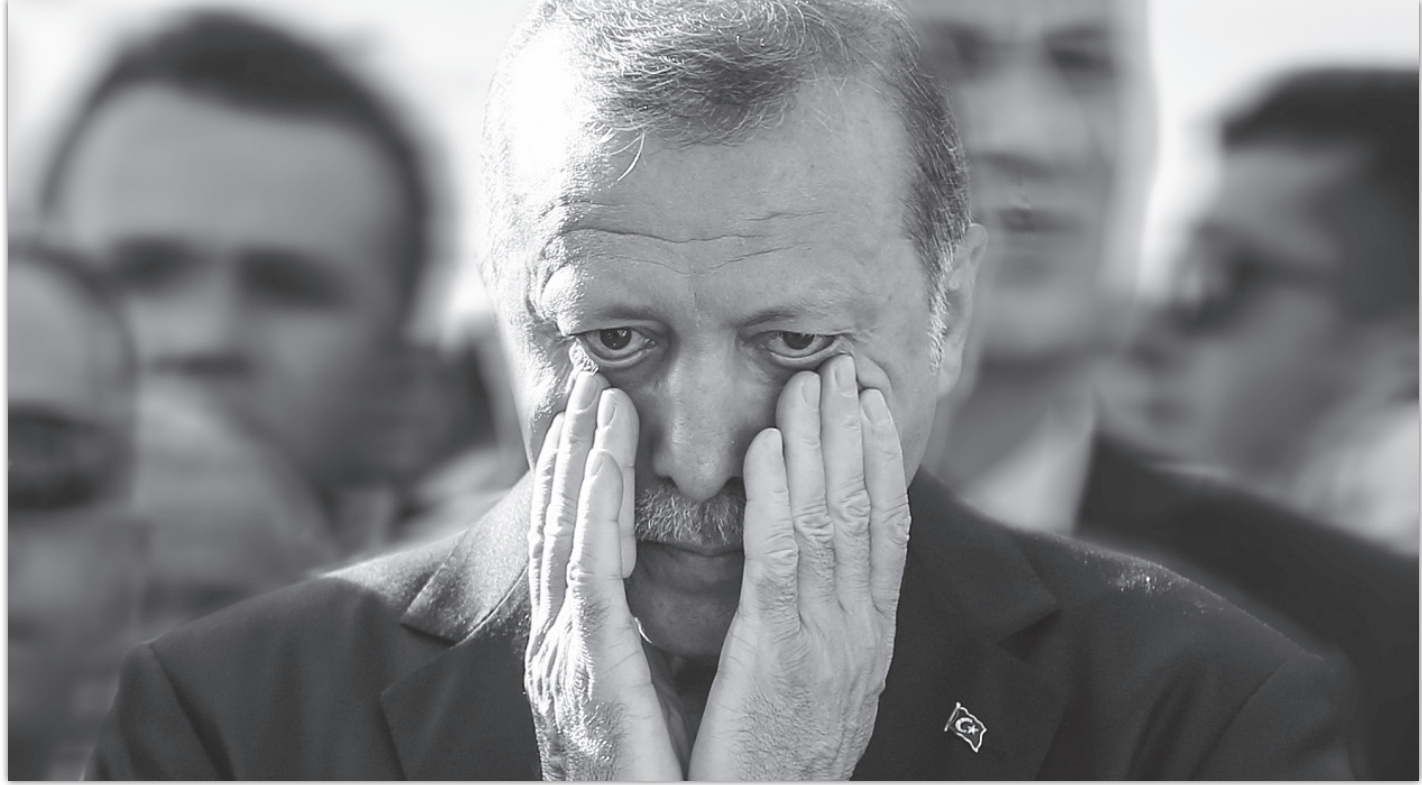
15 Temmuz darbe girişimi sonrasında sahneye konan iki perdelik mehter marşı eşliğindeki “demokrasi şovu” sona erdi. Erdoğan ve avaneleri, dünyaya ve efendileri emperyalistlere “siz beni gözden çıkardınız ve güvenilmez buluyorsunuz, ama bakın tüm millet ve muhalefet partileri de dahil herkes yanımda, toplumun büyük kesimi bana güveniyor ve beni destekliyor” şeklinde bir mesaj niteliği taşıyan “Yenikapı” mitinglerine de artık gerek duymuyorlar. Duymuyorlar, zira MHP zaten bir sorun oluşturmuyor. T. Erdoğan’ın ve aparatı AKP’nin her kararını ve icraatını sorgusuz sualsiz, hem de ondan da ateşli biçimde destekliyor. AKP iktidarı, CHP’yi ise adeta esir almış buluyor. CHP’nin kendisine mahkum olduğunu ve köşeye her sıkıştığında CHP’nin “devletin bekası” adına yardımına koşacağını ve AKP’ye koltuk değnekliği yapacağını çok iyi biliyor. Sözün kısası, artık “Yenikapı ruhu” da bir yana bırakılmış bulunuyor.

Nereden bakılırsa bakılsın Türkiye, tarihinin en gerilimli, en karanlık, en gerici ve gelecek güvensizliğinin zirve yaptığı bir döneme doğru seyrediyor. Eldeki tüm veriler de bunu destekliyor.

Türkiye’de bugüne dek parlamenter bir rejim vardı. Biçimsel de olsa, işleyişinden bağımsız olarak, bu sisteme ait kurumlar vardı. Örneğin, parlamento vardı. Şimdi de var. Ancak şimdi, o da şimdilik sadece hedefe varmada bir süs derekesine düşürülmüştür. Bir aldatıcı şaldan ibarettir. Zaten “reis” bu şalı hiç takmıyor. TBMM denen yer sözde bir yasama organıdır, ama çalışmıyor, çalıştırılmıyor. Zira 15 Temmuz darbe girişimini fırsatı çevirerek OHAL ilan ettiler. Şimdi tek yasa bu. Türkiye bu yasa ile yönetiliyor.

TÜRKİYE TARİHİNİN EN KARANLIK DÖNEMİNDEN GEÇİYOR

Bugünlerde bundan da etkili bir silahları var; KHK... Meclisin, hükümetin, bakanların tek işi de bu yasadaki beridir peş peşe diktatörün istediği kanun hükmünde yasalara çıkartmaktan ibarettir. Şimdi fiilen yasama yetkisi diktatörün elinde toplanmıştır. Resmen ve açık açık tek başına kendisinin hüküm sürdüğü açık terörcü diktatörlüğü, yani koyu faşist polis rejimini tahkim amacıyla, durmadan kanun hükmünde kararnameler çıkartıyor. Bu gidişat önlenmezse eğer, zaten fazlasıyla biçimsel hale gelen TBMM’nin ruhuna fatiha okunup “Cumhuriyet mezarlığı”na gömülmesi işten bile değil. Bu

konuda sadece son dönemdeki gelişmelere bakmak dahi yeterlidir.

Faşist baskı ve terörün dozu her geçen gün daha da artıyor. T. Erdoğan’ın günlük emirleri anında yeni bir KHK’nın vesilesi yapılıyor. Tüm savcılar ve yargıçlar T. Erdoğan’ın memuru haline gelmiş olup, anında harekete geçiyorlar. Erdoğan Hitler’i, polisi de Hitler Almanyası’nın Gestapolarını aratmıyor. Erdoğan kimi işaret ediyorsa, hızla ona yöneliyorlar. Dizginsiz bir terör eşliğinde evlere, kurumlara dalıyorlar, olmadı sokakta yakalıyorlar, karga tulumba polis merkezlerine götürüyorlar. Söz konusu olan, günlük hale gelen bir gözaltı ve tutuklama terörüdür.

Gelinen yerde, amiyane adı ile FETÖ terör örgütüne dönük temizlikten çok, bugünlerde rejim karşıtı güçler hedef tahtasına çakılmış bulunuyorlar. Faşist saldırganlığın gerçek hedefi artık tüm rejim muhalifi aydınlar, akademisyenler, avukat ve gazetecilerdir. Özellikle de devrimci düşünce, eylem ve örgütlerdir. En acımasız operasyonlar bu güçlere dönük olanıdır. Bu saldırının en dikkate değer olanı da 15 Temmuz darbe girişimi ile birlikte, adeta sonrasında nelerin yapılacağını göstericesine, devrimci tut-sakların kaldığı cezaevlerinde devreye konan sevkler, hak gaspları ve işkencelerdir. Bunları, işçilere dönük saldırılar, somut olarak da işten atmalar ve grev yasakları, kamu emekçilerine dönük keyfi soruşturmalar ve kitlesel tasfiyeler ve günbegün yakın bir tehlike halinde büyü-

yen Alevi emekçilerine dönük tehditler ve saldırılar tamamlıyor.

Kürt halkına dönük kirli savaş ise bu topyekün saldırının ana halkasını oluşturuyor. Kürt halkı günümüzde hem içeride ve hem de sınır ötesinde tam bir kuşatma altına alınmıştır. Emperyalist büyük devletlerin onayı ile el ele giden bu kuşatma giderek daralıyor, daraltılıyor. T. Erdoğan kişisel iktidarını, dümeninde durduğu sermaye devleti de varlığını Kürt düşmanlığı yaparak korumaya çalışmaktadır. Türkiye’nin milliyetçi-şoven damarına yaslanmakta, bu damarı şişirmektedir. O kadar ki bir iç savaşı dahi göze almıştır. Bunu da geçmiş günlerde Kuzey Kürdistan üzerinden resmen ve açık açık dile de getirmişlerdi. Son Cerablus seferi ile bunun sahasını genişlettiler. Rojava başta olmak üzere tüm Kürt halkını kapsayan kanlı bir savaş halinde büyüttüler.

Öteden beridir, T. Erdoğan Hitler olmaya ve bizzat kendi direktifi ile çıkarılan savaş tezkeresinin tüm gereklerini yapmaya çok ama çok heveslidir. Bunun kendisi kardeş bir halkı, yani nüfusu artık 50 milyonu bulan Kürt halkını toplu bir kıyımdan geçirmek demektir ki bu Hitler bozuntusu bunu da göze almıştır. Bu kanlı savaşın kaçınılmaz kıldığı ya da kılacağı bir diğer ayağı da bölgenin ezilen diğer mazlum halklarıdır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları T. Erdoğan’ın kişisel hırslarının da marifeti ile büyük bir kaosun, hiçbir halkın çıkarının olmadığı, tam tersine, önlenemezse eğer hepsi için de son derece ağır yıkımlara yol açacak olan

yeni bir emperyalist savaşın içine sürüklenmektedir.

BU KEZ DİRENEN HALKLAR KAZANACAKTIR

Hızla koşulan yer bir savaş coğrafyası olan Ortadoğu’dur. Ortadoğu, başta ABD olmak üzere, tüm emperyalistler ve T. Erdoğan gibi diktatörler ve IŞİD ve benzeri çağ dışı cinayet örgütleri tarafından daha şimdiden bir kan gölüne çevrilmiştir. Bu acılı coğrafya şimdi de her türden caniyane savaşın ana sahnesi haline gelmiş olup, adeta, yeni ve daha vahşi bir savaşı beklemektedir. T. Erdoğan ve aslında yıkılmayı bekleyen Türk sermaye devleti son Cerablus seferi ile bu savaş batağına bir ilk adım atmıştır. Hiç kuşku yok, T. Erdoğan Türkiye ve Kürdistan’da da, bölgede de kazanamayacağı bir savaşa girmiştir. Tümünüyle haksız, gerici ve emperyalist olan bu savaşı kaybedeceklerdir.

Fakat bu kez, aynı zamanda Kürt ve bölgenin kardeş diğer halklarının devrimci kader birliğinin de ifadesi olan, Türkiye işçi sınıfının merkezinde olduğu birleşik sosyalist bir devrimle yıkılmayı bekleyen Türk sermaye devleti ve Ortadoğu halklarına yıllardır kan kusturan tüm diktatörlükler yıkılacaktır. T. Erdoğan ve benzeri diktatörler de tarihin çöplüğüne atılacaklardır. Bu kez emperyalizm ve işbirlikçileri değil, direnen halklar kazanacaktır.

T. Erdoğan Obama ve Putin'le görüştü...

İtibar yine yerlerde

Çin'in Hangzhou kentinde düzenlenen G20 Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi sönük geçerken, bazı katılımcılar arasında gerçekleşen ikili görüşmeler öne çıktı. Zirveye katılan AKP şefi Tayyip Erdoğan da uzun süredir mahrum kaldığı ABD Başkanı Barack Obama ile görüşme hevesini giderme fırsatı yakaladı. Zirvede sözü edilen görüşmelerden biri de Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ile T. Erdoğan arasında gerçekleşti.

Yakın zamanda Petersburg'da ağırladığı T. Erdoğan'a "hayat öpücüğü" bahşeden V. Putin, ikincisini zirvede bahşetti. AKP tetikçisi dinci medyaya bakılırsa 2015 Antalya zirvesinde "Putin çatlatan" Obama-Erdoğan yakınlığı dikkat çekmişken, bu defa "Obama çatlatan" Putin-Erdoğan yakınlığı dikkat çekiciydi.

Uluslararası alanda saygınlığı yerlerde sürünürken -diğer ikili görüşmelerin yanı sıra- hem Obama hem Putin'le "görüşme şerefine nail olmak" AKP şefini memnun etmiş olmalı. Öte yandan görüşmelerden yansıyanlar her iki tarafın da T. Erdoğan'a güvenmekten uzak olduklarını gizleme gereği duymadıklarını gösterdi.

Putin-Obama ikilisinin tutumları arasında fark olsa da T. Erdoğan'a değil, Türkiye ile ilişkileri geliştirmeye önem verdiklerini hissettirdiler. Bu ise AKP şefinin görüşmelerden duyduğu memnuniyeti gölgeledi. Yine de Obama-Putin ikilisiyle yaptığı görüşmeler, son aylarda Afrikalı diktatörlerle idare etmek zorunda kalan hırslı AKP şefi için teskin edici bir rol oynamış olmalı.

Darbe girişimi sonrasında T. Erdoğan'ı gözden çıkardığını hissettiren B. Obama, uzun süreden beri Kaçak Saray'dan gelen görüşme taleplerini reddediyordu. Darbe girişimi sonrasında Ankara'daki işbirlikçi iktidarla yaşanan bazı gerginlikleri hafifletmek için AKP şefiyle görüşen B. Obama, 15 Temmuz sonrasında başlatılan süre avına dikkat çekerek, yaklaşımında bir değişiklik olmadığı mesajını verdi. "Teröre karşı birlikte savaşıyoruz" nakaratını tekrarlasa da görüşmeyi kerven yaptığı izlenimini ortadan kaldırmadı. Görüşmeden coşkuya kapıldığı görülen T. Erdoğan ise, Obama döneminde ABD-Türkiye ilişkilerini "stratejik ortaklık"tan "model ortaklık" düzeyine çıkardıklarını dile getirerek, Washington'dan tam destek aldığı günlere hasret kaldığını dile getirdi. T. Erdoğan'ın geçmişe duyduğu özlemi dile getirmesinden pek etkilenmeyen ABD Başkanı ise, "bizim nezdimizde miadın doldu" mesajını vererek AKP şefini bedbahtlığıyla baş başa bıraktı.

Obama'nın bedbaht bıraktığı T. Erdoğan'a, nispeten "şefkatli" davranan Rusya Devlet Başkanı, karşılıklı güvenin hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağı mesajını da verdi. Uçak düşürme ahmaklığı konusunda hem özür dileyen hem yüklü bir tazminat ödemeyi kabul eden AKP şefine, "işbirliğini geliştirmeyi biz de istiyoruz ama öncelikle Suriye ve Kafkaslar politikanızda somut değişikliklere gitmeniz gerekiyor" mesajını verdi.

V. Putin gibi bir liderin ne zaman ne yapacağı belli olmayan T. Erdoğan'a gü-

ven duyması imkansız. Ancak bu durum pragmatizme dayalı politika izleyen V. Putin'in Türkiye ile ilişkileri geliştirmesi önünde bir engel değil. Güvenilmeyen AKP şefine "hayat öpücüğü" bahşedilmesi buna işaret ediyor.

Görüşme sonrasında yaptığı açıklamada, "Türkiye ile ikili ilişkilerimizin düzelmesi konusuna gelirsek, çalışmalarımız planladığımız gibi devam ediyor. Türk partnerlerimizin istediği kadar hızlı gitmiyor. Bir şeyleri kırmak her zaman hızlı gerçekleşiyor, düzeltmek ise her zaman daha zor..." ifadelerini kullanan V. Putin hem ilişkileri geliştirmeye hem işi sıkı tutmaya kararlı olduğu mesajını tekrarladı.

Emperyalizme hizmet ederken yayılmacı emellerine ulaşmaya da heveslenen dinci gerici iktidar kraldan da kralcı bir politika izleyerek efendiler nezdinde itibar kaybetti. Rusya ile yaşanan gerilim de bu histerik politikadan kaynaklandı. Cihatçı katillere sınırsız destek sağlayarak emellerine ulaşabileceğini varsayan AKP iktidarı ülkeyi kanlı bir bataklığın içine sürüklemeyi başarsa da yayılmacı hırslarını gerçekleştirmedi.

Bütün komşulara düşmanca yaklaşma sonucunu yaratan "emperyalizme hizmet halklara düşmanlık" eksenli dış politikanın iflası, dinci iktidarla şeflerinin utanç verici bir duruma düşmelerini kaçınılmaz kıldı. Darbe girişimi ve burjuva siyaset arenasının aczi, onlara uzatmaları oynama imkanı verse de, T. Erdoğan'la müritlerinin yerlerde sürünen imajlarını hiçbir şey ayağa kaldıramaz artık.

OHAL kapsamında yeni KHK'lar

Türk sermaye devletinin ilan ettiği OHAL kapsamında 2 Eylül tarihli Resmi Gazete'de yeni kanun hükmünde kararname (KHK) yayınlandı. Bakanlar Kurulu'nun 15 Ağustos tarihli toplantısında kararlaştırıldığı belirtilen 672, 673 ve 674 sayılı KHK'larda belediyelere kayyım atamasının yanı sıra on binlerce kamu görevlisi görevinden uzaklaştırıldı.

Bunların yanı sıra dersane öğretmenlerine "sözleşmeli öğretmenlik", emekli hakim ve savcılarının yeniden görev alabilmesi, şirketlere iflas erteleme kararı verilmesinin askıya alınması, yurt dışındaki öğrencilerin işiğinin kesilmesi, Adli Tıp Kurumu'nda düzenlemeler ve kapatılan özel eğitim kurumları listesinin düzenlenmesi başlıklarında kararlar alındı.

Mecliste kabul edilen torba yasadandan, muhalefetin tepkisiyle sözde tüm partilerin "ortaklığı" ile çıkartılan belediyelere kayyım atanması 2 Eylül günü yayınlanan KHK'lar ile fiilen uygulamaya konmuş oldu.

KHK'da yer alan düzenlemeye göre belediye başkanının, yardımcısının ya da meclis üyelerinin "terör" bahanesiyle görevlerinden uzaklaştırılmaları durumunda İçişleri Bakanı ve vali onayıyla yeni isimler atanacak. Büyükşehir ve il belediyelerinde İçişleri Bakanı, diğer belediyelerde ise vali atamaları yapacak. Düzenlemede, belediyeler tarafından sunulan hizmetlere de valilik tarafından el koyularak söz konusu hizmetin Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı, il özel idaresi veya kamu kurum ve kuruluşları aracılığıyla yapılacağı yer aldı.

672 sayılı KHK'da kamudaki tasfiyelere ilişkin detaylar yer alırken, toplamda 40 binden fazla kişi işten çıkarılmış oldu. Bunların büyük çoğunluğunu Milli Eğitim Bakanlığı'na (MEB) bağlı çalışanlar oluştururken, toplam sayı 28 bin 163 kişi olarak verildi. Yükseköğretim Kurulu'na (YÖK) bağlı da 2 bin 346 kişi işten çıkarıldı. "FETÖ" bahanesiyle yapılan tasfiyelerde ilerici kamu emekçileri ve akademisyenlerin de hedef alındığı görüldü.

Düzenin yapboz siyaseti

Her şeyin hızlıca yaşandığı Türkiye’de, düzen siyasetinde yaşananların hızını takip etmek de zorlaşıyor. Bu açıdan düzen partilerinin sergiledikleri, ortaya koydukları performans hayli dikkat çekiyor. On milyonlarca insan canlı bir yapboz oyununa alet ediliyor. Muhtemelen bu hıza bakanlar “nereden baksan tutarsızlık” diyorlardır. Ancak tutarsız görünen bu durum oldukça aldatıcıdır. Zira ister AKP ister MHP ya da CHP olsun, izledikleri düzen siyasetinin gerisinde bir mantık var.

Yenikapı mizanseninde taraflar rollerini oynadıktan sonra ortaya çıkanlar bu gerçeği doğruluyor. Kuşkusuz görmesini bilenler için bu şaşırtıcı da değil. Erdoğan ve AKP kurmaylarının oyun kurucu oldukları bu yapbozun finali, “milli birlik” mesajı idi. MHP bu duruma zaten baştan hazırды. CHP de kendinden beklendiği üzere yapbozun eksik parçasını tamamladı. Çünkü onların bu düzenin temeline ilişkin herhangi bir ayrımı yoktu. “Milli birlik” resmi için Yenikapı mitingi şahane bir sahne işlevi gördü. Duruşu en net olan ise Erdoğan’dı. Şimdilik başkan olamasa da Erdoğan’ı hep beraber “başkomutan” yaptılar.

Adı üzerinde; bu oyunun adı yapboz... Tüm renkleriyle düzen aktörleri yan yana getirildikten sonra başka bir oyuna geçilmesi gerekiyordu. Renkler yeniden karıldı. Şimdi yeni bir oyun sahneleniyor.

İşçi ve emekçiler bu oyunun seyircisi olmalarının yanı sıra aynı zamanda katılımcısı olarak da dikkatlerini bu oyuna veriyorlar. Darbeye karşı öne çıkarılan parlamentonun aynı süreç içerisinde nasıl işlevsiz bırakıldığını CHP şimdi fark etmiş olacak ki “ana muhalefet” partisi olduğunu hatırladı.

Yenikapı oyununu bozmamak için belediyelere kayyım atanması gibi kanunları çıkarmaktan vazgeçen AKP, hemen ardından KHK’lar sayesinde bu vb.

kanunları bir çırpıda geçirmeye başladı. Kılıçdaroğlu CHP’si de sanki bunlar beklenen bir şey değilmiş gibi geçen yasalara karşı olduklarını açıklamaya başladı. Tüm bu yaşananlar CHP için şaşılacak bir şey değil. Laikliğin yegâne bekçisi oldukları yalanıyla kandırdıkları tabanlarının, yaşananlar karşısındaki hoşnutsuzluklarını da gidermeleri gerekiyordu. 15 Kasım sonrası AKP’nin gerici yüzü bu kadar kısa bir zamanda açığa çıkınca, “demokrasi” güzellemesinden bu kadar erken vazge-

çince CHP de muhalefet rolüne geri döndü.

Hatırlanırsa AKP’nin bu süreç boyunca dayandığı gerici odaklar ön plana çıkmış, hatta cumhurbaşkanlığı yerleşkesinde zikir töreni düzenlenmelerine ön ayak olunmuştu. Kılıçdaroğlu’nun “Recep”i tam da “sayın cumhurbaşkanı” olmuşken, işler böylece iyice sarpa sardı. Adli yıl açılış törenine bu yüzden katılmadı. Yakında, 15 Temmuz öncesi yaşandığı gibi Kılıçdaroğlu Erdoğan’ın “memur Kemal’i”, Kılıçdaroğlu’nun “sayın cumhurbaşkanı” da yeniden “atma Recep” olacaktır.

Düzen siyasetçileri için bu düzenin eşitsizlik, halklara düşmanlık üreten çarkları ayırım noktaları değildir. Her biri üzerlerine düşen rolü oynamaktadır. Bu bozuk düzen tehlikeye girdiğinde, sarıntı geçirdiğinde birbirlerine nasıl sahip çıkmasını biliyorlarsa, tehlike bertaraf edildikten sonra da alışkın olduğumuz didişmeye başlayacaklardır. Kılıçdaroğlu, sözlerini muhalefet olmanın keskin kılıcıyla bilirken, yapboz devam ediyor.

Yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki CHP’nin muhalefet rolü bir kandırmacadan ibarettir. Hak ve özgürlüklerin bu kadar çok saldırıya uğradığı, devlet terörünün artarak sürdüğü şu koşullarda Kılıçdaroğlu’nun ve CHP’nin misyonu bu sınırlardadır.

CHP’nin yeniden muhalefeti oynaması sermayenin ihtiyacı

Darbe girişimi sonrası CHP muhalefeti oynamayı bırakıp, dolaysız olarak AKP’ye eklemlendi. Darbeye karşı MHP de dahil olmak üzere “milli mutabakat” kurdular. OHAL ilan edildiğinde CHP de milli mutabakat içindeydi. OHAL’in uzatılmaması yönünde dil ucuyla bir şey söyledilerse de, sözde bile olsa muhalefet etmediler. Sonra Kılıçdaroğlu, vahiy inmişçesine birdenbire AKP’yi yeniden eleştirmeye başladı. Şimdilerde OHAL’e sivil darbe bile diyor.

Kılıçdaroğlu ve CHP kendinden menkul kişi ve parti olsaydı, gerçekleri ancak şimdi görebildiler diye düşünebilirdik. Ama CHP sermayenin has partilerinden biridir. Baykal’ın belden aşağı görüntüleriyle ayağının kaydırılıp, Kılıçdaroğlu’nun CHP’nin başına getirilmesi bile, sermayenin tasarrufudur. Komik de görünse, Ecevit’in ‘70’lerde oynadığı rolle, “emekçinin sesi” görünümüyle CHP’nin başına getirildi. Baykal’dan

kaynaklı CHP’ye küsen pek çokları geri dönüş yaptı. İşin ilginç yanı reformistler, hatta kendine devrimci diyenler bile Kılıçdaroğlu’yla CHP’ye sıcak bakmaya başladı. O kadar sıcak baktılar ki, CHP dokunulmazlıkları onayladığında hepsi ciddi ciddi şaşırdılar. Yenikapı mitingine Kılıçdaroğlu’nun gitmesine de şaşırdılar.

Mecliste HDP dışında muhalif parti kalmamıştı. Sermaye devleti kirli savaşı sınır ötesine taşırken, sosyal yıkım saldırıları da artarak sürüyor. Ki saldırı politikaları sürececek. Çünkü sermaye kendi krizini emekçi sınıflara fatura etmek zorunda, sömürü sisteminin devamı için. Böylesi saldırılar gerçekleşirken mecliste HDP dışında muhalif kalmaması, sermaye için bir risk içeriyordu. HDP oylarını arttıracak gibi, her an patlamaya hazır işçi ve emekçiler devrim saflarına akabilir. “Darbeyi milletin bastırması”, “demokrasi nöbetleri” gibi kandırmalar bir süre daha işçi ve emekçileri

oyalar. Ne ki işçi ve emekçilere doğru- dan saldırılar olurken bu oyalama uzun sürmez.

Sermayenin devrim korkusundan kaynaklı Kılıçdaroğlu ve CHP yeniden muhalefeti oynamaya başladı. Dün ses çıkarmadıkları OHAL’e bugün sivil darbe demeye başladılar. Medya tümüyle yandaş medya haline gelmişken, yine AKP’yi ve Erdoğan’ı eleştirmeye başladılar. Bir hafta önce ülkeye “güllük güllistanlık” diyenler, bugün, en azından “kötüye gidiyor” diyorlar.

“Milli mutabakat” baharının bu kadar kısa sürmesi, onun yalancı bir bahar olmasından kaynaklı. Yani istikrarlı bir ülke yalanı çok sürdürülemiyor. İşçi ve emekçilerin bu yalana rağmen kendi yaşadıkları açlık ve sefalet, eylemli karşı koyuşları ortaya çıkarıyor. Bu eylemlerin çoğu kendiliğinden, refleksif eylemler olarak ortaya çıkıyor. Hem demokrasi yalanları, hem OHAL terörüne rağmen

eylemler oluyor ve öyle kolay kolay da geri çekilmiyor işçiler, emekçiler. Kriz emekçilere fatura edilirken, doğal olarak bu eylemli tepkiler çoğalacak. Bu tepkilerin hemen olmasa bile, nihayetinde devrime akma ihtimali yüksek.

Bugün için pek çok devrimci ve demokrat kişiye bu söylediklerimiz iyimser hayaller gibi görünebilir. Ama sermaye devleti bu olasılığı çok net görüyor. Bu yüzden CHP’ye yine muhalefeti oynama rolü verdi. Hep söylenir ya “güneş, gecenin en karanlık olduğu andan hemen sonra doğar.” Bütün istikrar yalanlarına rağmen sermayenin sosyal patlama korkusu çok güçlü. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, yüreği devrim için çarpan herkes, böylesi bir sosyal patlamaya hazırlıklı olmalı. Sermaye CHP ile hazırlanıyor. Biz umutsuz ve hazırlıksız olursak faşist mutabakatın bir bileşeni olan CHP, yani sermaye tepkiyi yine düzen sınırları içine hapsedebilecek.

CHP’nin muhalefeti böyle okumak gerek.

M. KURŞUN

Faşist baskı ve teröre karşı direnişi büyütelim!

Türkiye 15 Temmuz'dan bu yana "demokrasinin OHAL'ini" yaşıyor. Bu hal'de, "FETÖ bağlantısı" ibaresi, karakol ve mahkemelerin kapısını açan bir koda dönüştü. AKP ve Erdoğan'ın iktidarını koruma kaygısıyla ve "zamanında ne istedilerse verdik, şimdi geri almasını biliriz" rahatlığıyla sürdürdüğü bu abluka toplumsal muhalefetin toplamını hedefleyerek genişliyor.

Sermaye devleti, OHAL ilanının ardından faşist baskı ve terörün dozunu arttırma fırsatı buldu. Onların deyimiyle "kurunun yanında yaş da yanacak" denilerek başta Kürt halkı, devrimci ve ilerici güçler olmak üzere toplumsal muhalefet susturulmak istenmektedir. Darbe dönemlerini aratmayacak denli toplu gözaltı ve tutuklama furçası devreye sokuldu. Bunun yanında kamudan açığa almalar, görevden uzaklaştırmalar on binlerce kişiyi etkiledi. 1 Eylül'de yine KHK ile 28 bini MEB bünyesinde olmak üzere 50 bini aşkın kamu personeli, savunma hakkı bile tanınmadan kamu

görevinden ihraç edildi. Başbakan Binali Yıldırım, 14 bin öğretmenin daha açığa alınacağını duyurdu. Hedefte olanın Eğitim Sen üyesi öğretmenler olduğu ise gayet açıktır.

Gözaltı ve tutuklamalar her geçen gün artarken, toplumsal muhalefetin tamamını hedefleyen bir şekilde devam etmektedir. 30 günlük gözaltı süresi ve 5 günlük avukatla görüşme yasağı fiilen uygulanan bir hal almıştır. Başta Özgür Gündem ve Azadiya Welat gazeteleri olmak üzere basılan, çalışanları tutuklanan muhalif basın her an saldırının hedefindedir. Evrensel Gazetesi'nin Mersin muhabirlerinin haber takibinde gözaltına alınmaları ve 16 gün sonra mahkemeye çıkarılmaları bunun son örneklerindendir. Hafızasını güncelleyen devlet "Metin Göktepe" hatırlatmasıyla gazetecileri tehdit etmektedir.

27 Mayıs'ta gözaltına alınan Hürşit Kültür'den ise hala haber alınamamaktadır. Tutuklanan yazar Aslı Erdoğan ve 70 yaşındaki Necmiye Alpay

ise devletin muhalif kesimlere yönelttiği bir başka simgesel tehdittir. Gözaltı ve tutuklama furçasında "barış" için imza veren akademisyenler ise özel hedef olmaya devam etmektedir. Tutuklama listeleri o kadar çoktur ki devlet 'yetkili terör mahkemeleri' kurma adımı atmaktadır.

BU ABLUKA DAĞITILACAK!

Darbe girişimini "Allah'ın lütfu" sayan Erdoğan, OHAL ile birlikte iktidarını koruma ve kendine muhalif her sesi bastırarak düzenlerini sürdürmek istemektedir.

Toplumsal muhalefet kesimleri ablukaya alınırken, devlet terörünün her türlüşünün denendiği bu süreçte devrimci, ilerici güçlerin, işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerini korumak için direnişi büyütmeleri gerekmektedir. Faşist baskı ve terörün topluma dayattığı bu ablukadan çıkmanın başka yolu yoktur.

Gözaltı ve tutuklama terörü devam ediyor

Kendisine muhalif olanlara dönük gözaltı ve tutuklama terörünü sürdüren sermaye devleti birçok adrese düzenlediği baskınlarda onlarca kişiyi gözaltına aldı.

5 Eylül sabahı Erzurum merkez, Ka- raçoban ilçesi ve köylerinde yapılan baskınlarda evlerin kapıları kırılırken, en az

40 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Gözaltına alınanlar İtfaiye Kapalı Spor Salonu'na götürüldü. Gözaltındakiler arasında İnsan Hakları Derneği (İHD) ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) üyeleri de bulunuyor.

7 Eylül sabahı ise İstanbul'un Sul- tangazi İlçesi'nde çok sayıda eve po-

lis baskınları düzenlendi. Özel hareket polisleriyle Gazi, 75. Yıl ve Yunus Emre mahallelerinde 10'dan fazla adrese yapılan baskınlarda çok sayıda kişi gözaltına alındı. Arama bahanesiyle evler talan edilirken gözaltına alınanlar sağlık kontrollerinin ardından İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

"Demokrasi ve barış" mitingi

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle "Emek ve Demokrasi için Güç Birliği" tarafından düzenlenen "Barış Mitingi" 4 Eylül günü Bakırköy Halk Pazarı'nda gerçekleştirildi.

Alana çok sayıda "Barış" ve "Aşiti" yazılı bayrakların asıldığı mitinge katılanlar dövizlerle OHAL, savaş, taşeron sistemi ve kadın cinayetlerini teşhir ettiler.

"KURTULUŞ DEVRİMDE BARIŞ SOSYALİZMDE!"

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) da "Kapitalizm savaş demektir! Kurtuluş devrimde barış sosyalizmde!" pankartıyla miting alanına yürüdü.

Miting açılışında Kürtçe ve Türkçe yapılan selamlama konuşmasında Ankara'da katledilenler anılırken, OHAL ile birlikte artan baskı ve tutuklamalar teşhir edildi.

"MÜCADELEMİZ SÜRECEK"

Barış için Akademisyenler adına konuşan Hakan Koçak, Kocaeli Üniversitesi'nde görevden alınmasını teşhir etti.

Ardından 10 Ekim Derneği adına yapılan konuşmayla "barışın kalıcılığı" istendi.

"SAVAŞ VE KRİZLERİN BEDELİNİ HALKLAR-EMEKÇİLER ÖDÜYOR"

Emek ve Demokrasi için Güç Birliği'ni oluşturan parti ve kurumların yöneticileri ile HDP Eş Genel Başkanı hep birlikte sahneye çıkarak kitleyi selamladı.

Ardından Kürtçe ve Türkçe okunan ortak açıklamada 1 Eylül'ün ortaya çıkışına değinilirken emperyalistlerin başlattığı savaş ve yıkımlar teşhir edildi. Ortadoğu'da emperyalistlerin cihatçı çeteler eliyle yürüttüğü yıkım ve savaşlar teşhir edildi. Mültecilerin yine bu savaşın sorumluları tarafından pazarlık malzemesi yapıldığı söylendi. 15 Temmuz ardından OHAL ile birlikte AKP gericiliğinin baskı ve yasak uygulamalarının bütün muhalifleri hedef aldığı vurgulandı. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaş ve katliamlar teşhir edilirken "Bu savaş halkların değil AKP'nin savaşıdır" denildi. Açıklama faşizme, darbelere ve savaşa karşı 'demokrasi ve barış' talebi için mücadele edileceği ifade edilerek sonlandırıldı.

Miting Bajar'ın sahne almasıyla sonlandı. Mitingin sonlanmasının ardından "Biji serok Apo!" sloganıyla dağılanlara saldıran polis çok sayıda kişiyi darp ederek gözaltı yaptı.

Olmayan düğmeyi ilikleyen düzen hukuku

Ekim Hukuk Bürosu

Tüm hukukçular mesleğe daha başlamadan önce mesleklerinin kutsallığı ve giyecekleri cübbenin anlamı hakkında bilgilendirilir; bu siyah cübbenin vicdanın ve tarafsızlığın sembolü olduğu söylenir. Bu nedenledir ki bir kamu hizmeti olduğu için cübbenin cebi yoktur. Yargı kimseden emir almadığı ve bağımsız olduğu için ve kimselerin önünde iliklenmesin diye cübbenin düğmeleri de yoktur. 1 Eylül'de gerçekleşen yeni adli yıl açılış töreni ise anlatılan bu hikayenin kelimenin tam anlamıyla bir hikayeden ibaret olduğunu göstermiş oldu.

Bilindiği gibi bu yıl yeni adli yıl açılışı Saray'ın külliyesinde yapıldı. Törenin külliye yapılmaması, Cumhurbaşkanı'nın yargıçlar tarafından ayakta alkışlanarak karşılanması ve yargıçların olmayan düğmelerini iliklemeye çalışmaları epeyce konuşuldu. Bu görüntü yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığı tartışmalarını da beraberinde getirmiş oldu. Kılıçdaroğlu törenin tam bir yüz karası olduğunu söylerken, öteki eleştiriler de törenin yargı bağımsızlığına gölge düşürdüğü, kuvvetler ayrılığıyla bağdaşmadığı noktasında toplanıyordu. Kaçınılmaz olarak Amerikan yargıçlarına ve Avrupalı devletlerin nasıl da birer hukuk devleti olduğuna ilişkin çeşitli güzellemeler yapıldı.

Türkiye'nin bir hukuk devleti olmadığı, dahası bir kanun devleti bile olmadığı 15 Temmuz sonrası süreçte tescillenmiş durumda. Zira "FETÖ"nün henüz terör örgütü sayılmadığı ve iktidarla işbirliği halinde olduğu dönemde yargı içinde kurduğu kirli ilişkiler ağı ve ürettiği sahte deliller açığa çıktı. Dolayısıyla yargıya egemen olan gücün bu gücü ne derece sınırsız ve kontrolsüz kullanabileceği, dahası kullanmış olduğu açıkça görülmüş oldu.

Sırf şahit olduğumuz bu son olaylardan bile Türkiye'nin bir hukuk devleti olmadığı sonucuna rahatça varılabilir. Bu noktada asıl önem arz eden husus, hukuk devletinden ne anlamamız gerek-

Yargının el değiştirdiği görünümü aldatıcıdır. Aslında bugün iktidarın önünde, olmayan düğmesini iliklemeye çalışan yargıçları olan hukuk düzeni 600 yıl önce Bedreddin için idam kararı veren hukuk düzeninden farksızdır.

tiğidir. Kaynak belirtememekle birlikte hukuk devletin özünde ne olduğunu açıklayan şöyle bir tanımlama vardır; kapitalist düzende her devlet bekasını korumak için suç işler ve kendisi için tehlike oluşturan kişileri rahatça öldürebilir. Devlet kendisi adına suç işleyen kişileri saklar ve korur, açığa çıkmamaları için her türlü imkânını kullanır. Soru ise devlet adına suç işleyen bu kişiler bir kez açığa çıktığında ne olacağı noktasında düğümlenmektedir. Zira hukuk devletinin ne olduğu sorusunun cevabı da bu sorunun cevabından bağımsız değildir. Bir kez ifşa olmuş tetikçisini yargılayan devlet hukuk devletidir. Zira toplumun vicdanına sözde bir adalet duygusu vermek devletin kendi varlığının devamı için önemlidir. Önemlidir çünkü kapitalist düzende devlet sermayedarların çıkarlarını korumak üzerine kurgulanmıştır. Onun erki olan yargı da bu gerçekten bağımsız olarak hareket etme olanağına sahip değildir. Bu haliyle yargının toplumun ada-

let arayışına cevap vermesi de olanaksızdır. Hukuk devleti, hukukun bağımsızlığı ve tarafsızlığı ilkeleri de bu sözde adalet duygusunu pekiştirme işlevi görmektedir. Hukuk devletine bu çerçeveden bakıldığında dahi Türkiye'nin bir hukuk devleti olduğunu söylemek pek güçtür.

Hukukun bağımsızlığı ve tarafsızlığı kavramları burjuva hukukunun gerçek işlevini perdeleyerek onu sınıflar üstü bir konuma taşımaktadır. Dolayısıyla Cumhurbaşkanı önünde cübbe ilikleyen yargıçları hukukun bağımsızlığı ve tarafsızlığı kavramlarına tutunarak eleştirmek dayanak noktamızı sakat kılmaktadır. Gerçek şudur ki yargı taraflıdır ve tarafı da bellidir.

Gerçek bu olmakla birlikte elbette ki bu bizim haklarımızı genişletmek ve bunların yasalaşması için mücadele vermemizden vazgeçmemiz anlamına gelmiyor. "Demokratik siyasal haklar uğruna mücadele verilmedikçe, mevcut tüm demokratik özelemler ve kurumlar

burjuvaziye karşı genel sınıfsal mücadele içerisinde değerlendirilmedikçe, sonuçta burjuvaziye devirmek başarısı da gösterilemez."¹ Nitekim sürekli methiyeler düzülen Avrupa demokrasisi ve hukukunda gelişkin hak ve özgürlüklerin yer almasında işçi sınıfının verdiği mücadelenin etkili olduğu unutulmaktadır (oy hakkı, 8 saatlik iş günü, sosyal güvenlik sistemi vs.). Yine Türkiye'de kırıntı diyebileceğimiz haklar dahi zorlu mücadeleler sonucu kazanılmıştır. Grev hakkının yasalaşması buna en iyi örnektir.

Sonuç olarak, bugün yargı her ne kadar "FETÖ"nün denetiminden çıkıp AKP iktidarı tarafından yeniden dizayn ediliyor gibi görünse de aslında yargının el değiştirdiği görünümü aldatıcıdır. Aslında bugün iktidarın önünde, olmayan düğmesini iliklemeye çalışan yargıçları olan hukuk düzeni 600 yıl önce Bedreddin için idam kararı veren hukuk düzeninden farksızdır. Bize düşen, terazisinin kefeleri çoktan şaşmış düzen hukukuna ve onun aldatıcı kavramlarına bel bağlamadan fakat zorlu mücadeleler sonucu elde ettiğimiz hak ve özgürlüklerimizi sermayenin saldırılarına karşı korumak ve genişletmektir. "Adaletsizliği engelleyemediğimiz zamanlar olabilir ama itiraz etmeyi başaramadığımız bir zaman asla olmamalıdır."²

¹ H. Fırat, *Demokrasi ve devrim*, Eksen Yayıncılık 1998

² Elli Wisel

Gazete dağıtmaya tutuklama

Türkiye'de günlük Kürtçe yayın yapan tek gazete Azadiya Welat'ın Diyarbakır'daki merkez bürosuna asılsız bir ihbar gerekçe gösterilerek, 28 Ağustos'ta yapılan baskında gözaltına alınan 11 gazete çalışanı, polisteki işlemlerin ardından 5 Eylül günü Diyarbakır Adliyesi'ne getirildi. Savcılıktaki işlemlerin

ardından gazetenin 11 dağıtımcısı "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi.

Gece geç saatlere kadar süren hakimlik sorgusunun ardından 9 kişi adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Gazete çalışanları Arap Turan ve Ferit Toprak ise "örgüt üyesi olmak" iddia-

sıyla tutuklandı.

Sulh Ceza Hakimliği'nin, Turan ve Toprak için verdiği tutuklama kararı ise skandallarla dolu. Mahkeme, tutuklamaları OHAL ile birlikte askıya alınan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 5. maddesine dayanarak gerçekleştirdi.

DEV TEKSTİL Eylül Ayı GMYK Toplantısı gerçekleştirildi

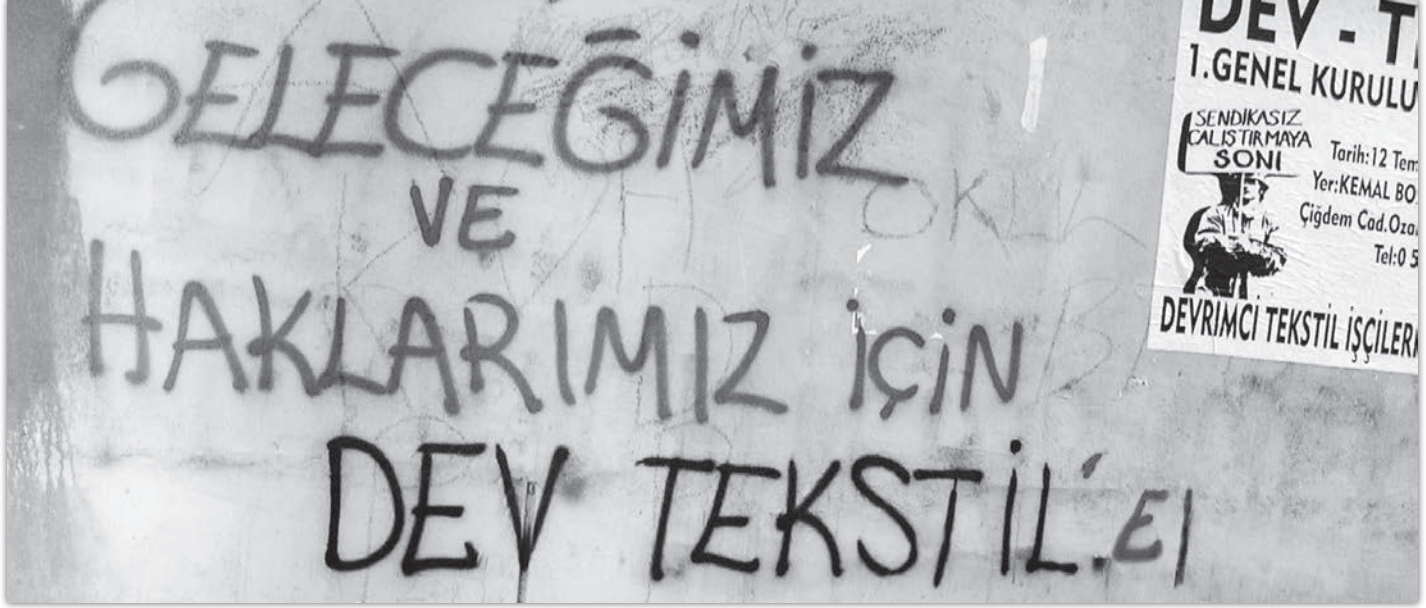
Sendikamızın Eylül ayı Genişletilmiş MYK toplantısı 3 Haziran 2016 (Cumartesi) tarihinde bütün temsilciliklerimizin katılımıyla gerçekleştirildi. Toplantıda tekstil sektörü, sınıf hareketinin tablosu, dünya ve ülkedeki gelişmeler bütünlüğü içinde değerlendirmeye konu edildi.

* Darbe girişiminden sonra yaşanan süreç ve işçi sınıfına yansımaları değerlendirilerek sonuçlar çıkartıldı. Başarısız darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı toplumu baskı altına alan, sömürüyü ağırlaştıran uygulamaları bir bir hayata geçiriyor. İlerici gazeteciler, yazarlar, akademisyenler, kamu görevlileri çeşitli bahanelerle tutuklanıyor, görevden alınıyor. Darbe girişimi sonrası süreç tam bir cadı avına dönüşmüş durumda. Sendikamız, AKP iktidarı eliyle hayata geçirilen dinci gerici uygulamalara, baskıya, sömürüye karşı tekstil işçisini aydınlatmak ve mücadeleye çağırarak için daha güçlü adımlar atacaktır.

* AKP iktidarı darbe girişimini patronlara verdiği sözleri yerine getirmek için de fırsata çevirmiş durumda. BES, Varlık Fonu, patronlar için yeni teşvikler vb. KHK'larla hayata geçirildi. Yeni kölelik uygulamalarını hayata geçirmek için de hazırlıklar yapılıyor. Diğer yandan ise hakları için mücadele eden işçilerin mücadeleleri yasaklanıyor, polis ve özel güvenlik saldırıları rutinleştiriliyor.

Hayata geçirilen saldırılarla topluma gözdağı veriyorlar, biat toplumu yaratmaya çalışıyorlar. Tüm bu saldırılara rağmen çeşitli işçi direnişleri yaşanıyor. İşçi sınıfının ortaya koyduğu direnme cüreti bugün her zamankinden daha da önemlidir. Sendikamız baskı ve zorbalığa karşı işçi sınıfının mücadelesini güçlendirme bilinciyle hareket edecektir. Geleceği için direnen işçi ve emekçilerin mücadelesini büyütmek için elinden gelen çabayı sarf edecektir.

* Sendikamız yerel ve merkezi eği-

tim çalışmalarını sürdürecektir. İşçi sınıfının sınıfsal eksende eğitimi geleceğin güçlü mücadeleleri için hayati bir yerde durmaktadır. Bunun bilincinde olan sendikamız kadro ve genel işçi eğitimlerini mümkün oldukça yaygınlaştıracaktır. Bu doğrultuda eğitim toplantıları, seminerler, broşürler gibi araçlar yaygın olarak kullanılacaktır.

* İşçi sınıfına dönük hayata geçirilen saldırılar konusunda ciddi bir bilgi birikimi yaratılmaktadır. İşçi ve emekçilerin önemli bir kısmı basın ve medya üzerinden yapılan yalan haberler, hükümet yetkililerinin gerçekleştirdiği yalan ve yanıltıcı açıklamalardan kaynaklı karşı karşıya kalınan saldırıların farkında değildir. Sendikamız bu konularda sınıf bölüklerini aydınlatıcı ve mücadeleye çağırarak faaliyet yürütecektir.

* Tekstil patronları darbe girişimi sonrası gelişen süreci kendileri adına önemli bir fırsata çevirmiş bulunuyorlar. Bir yandan büyüme rakamlarını yayınlarken, öbür yandan "kriz" vb. gerekçelerle işçi ve emekçilere ağır çalışma ve yaşam koşullarını dayatıyorlar. Suriyeli göçmenler başta olmak üzere farklı ül-

kelerden gelen göçmenleri ucuz iş gücü olarak değerlendiriyorlar. Göçmen işçileri bahane ederek çalışma ve yaşam koşullarını ağırlaştırıcı adımlar atıyorlar. Kadrolu işçiler işten çıkarılarak yerlerine İŞKUR üzerinden işçi alımı, yevmiyeci ve sigortasız işçi alımı yapıyorlar. Bu gibi uygulamalardan kaynaklı tekstil iş kolunda istihdam daralması yaşanıyor gibi bir görüntü ortaya çıkıyor. Yaşanan başlı başına güvencesizleştirmedir. Tekstil patronları diğer yandan da hükümetten yeni yasalar, teşvikler istiyorlar. Patronların talepleri işsizlik fonu başta olmak üzere işçi ve emekçilerden kesilen fonlardan karşılanıyor.

Sendikamız tekstil patronlarının fırsatçılığına ve dayattıkları ağır koşullara karşı tekstil işçilerinin mücadelesini büyütmek için yerel çalışmalarını yoğunlaştıracaktır. Bu doğrultuda broşür, bildiri vb. araçlar daha yaygın biçimde kullanılacaktır.

* Son dönemlerde artan şoven kışkırtıcı propaganda fabrikalara kadar inmiştir. Kirli savaş ve saldırganlık üzerinden yürütülen kirli propaganda birçok fabrikada işçileri parçalayıcı bir rol oynamak-

tadır. Bu durum patronların işçileri daha fazla sömürmesini sağlamaktadır. Sendikamız her türlü şoven, etnik ayrışmaya karşı, kirli savaş ve saldırganlığa karşı "işçilerin birliği halkların kardeşliği" mücadelesini büyütecektir.

* Çeşitli tekstil fabrikalarında bugün için sınırlı bir takım hareketlilikler yaşanmaktadır. Sendikamız bu hareketliliği güçlendirmek ve örgütlü bir kimlik kazandırmak için çabalamaktadır. Sendika çalışmamızın olmadığı alanlarda da benzer hareketlilikler yaşanmaktadır. Buralara da sendikamızın olanakları dahilinde müdahale edilmektedir. Bugün için sınırlı fakat anlamlı bir takım adımlar atılmıştır. Bu adımlar güçlendirilecektir.

* Şanlı Greif işgaline DİSK Tekstil, patron ve devlet işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırının ardından ihanet sözleşmesi imzalanmıştı. DİSK Tekstil yeni bir ihanet sözleşmesi için hazırlanıyor. Sendikamız Greif işçilerinin işçi sınıfı adına iyi bir sözleşme imzalaması için elinden gelen çabayı sarf edecektir. Bu doğrultuda çeşitli müdahaleleri gündemine almıştır.

* Sendikamızın merkezi yayınlarının daha işlevsel hale getirilmesi değerlendirilerek çeşitli kararlar alınmıştır. Sendika bültenimiz başta olmak üzere her aracımız sendika çalışmamızın ihtiyaçlarına göre çeşitli müdahalelere konu edilmiştir.

GMKY toplantımız farklı bir dizi konuyu da gündemine alarak değerlendirmiştir. Sendikamız güçlendirmek ve işçi sınıfı adına güçlü mevziler kazanmak için bütün üye ve dostlarımızı devrimci sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda daha fazla emek harcamaya davet ediyoruz.

DEV TEKSTİL MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
6 EYLÜL 2016

AVON'da taşeron şirket Klüh ile talepler görüşüldü

AVON direnişçilerinin depo ve genel merkez önünde yürüttükleri direniş ve eylemlerin yanı sıra, AVON depodaki örgütlenme çalışmalarının da etkisiyle AVON'daki taşeron şirket Klüh, kadın direnişçi Eylem Görgü'yü görüşmeye çağırdı.

Taşeron şirket Klüh, AVON yönetimi, AVON direnişçileri ve DGD-Sen çalışanlarının katıldığı görüşmeler başladı.

AVON direnişçilerinin taleplerinin ifade edildiği ilk görüşmenin ardından bir görüşme daha gerçekleşti. İki görüşmede de talepler çerçevesinde konuşmalar gerçekleşti. AVON yönetimi talepler çerçevesinde kararlarını bildireceklerini ifade ettiler. AVON direnişçilerinin talepleri şu şekildeydi:

- Taşeron Klüh gidecek!
- Tüm işçilere kadro!

- İşten atılan işçiler geri alınacak!
- Sendika protokolü ile tanınacak!

AVON şirketinin yeni reklamlarla imaj tazelemeye çalışmasının üzerine AVON direnişçileri AVON'u sayfalarından teşhir etmeyi sürdürüyor.

Ayrıca AVON işçileri, sendikalı oldukları için işten atılan ve direnişlerini sürdüren Tedi işçilerini de ziyaret ederek sınıf dayanışmasını yükseltti.

Murat Ülker neden, nasıl zengin?

Murat Ülker son iki senedir Türkiye'nin en zengin 'iş adamı' olarak açıklanıyor. 'İş adamı' yani iş yapıyor. Dille-re pelesenk olmuş 'iş adamı' kelimeleri hırsız burjuvaziye bayağı bir masumlaştırıyor. Babasından miras kalan holdingin başına geçmeden önce, eşit olmayan eğitim içerisinde en güzide yerlerde okumuş, sonra holdingin başına geçiyor. Babasından miras aldığı esasında işçilere göz açtırmamak, ürettiklerine el koymaya devam etmek. Sadece milyar dolarları alıp bir kenara çekilseydi şimdi en zengin olarak boy gösteremeyecekti. O yüzden miras aldığı 'el koyma' işini sapına kadar doğru yapıyor ve hatta geliştiriyor ki en zengin o olmuş. İşte burjuvazi aslında ne kadar zengin olduğu ile değil ne kadar hırsız olduğu ile övünmektedir aslında. En hırsız en çok saygı görendir. Misal ABD en katil/hırsız emperyalist devlet ama en saygı gören 'güçlü devlet' olarak anılıyor.

Murat Ülker'in sahibi olduğu Yıldız Holding, AKP ile birlikte gücüne güç kattı. Gıda sektörünün dışında birçok sektöre hızla el atmaya başladı. Sermaye bu, yasa gereği birikmeden edemez.

Anlaştığı ve sözünü geçirdiği için Hak-İş Sendikası'nı tercih ediyor. Koç'un nasıl Türk Metal'le bir anlaşması varsa Ülker'in de Hak-İş'le öyle bir anlaşması var. Ülker Gıda'da, Derby'de ve Uno'da Hak İş'e bağlı sendikalar var. SCA Yıldız fabrikasına DİSK'e bağlı Tümka-İş girmişti ki grev döneminde yapmadığı oyun, kurmadığı kumpas kalmadı ve Tümka-İş'i sökülüp atı.

Derby'e Birleşik Metal-İş giriyordu ki işçileri işten atarak ve Birleşik Metal-İş yöneticilerinin basiretsizliğinden yararlanarak birkaç gün içerisinde işçileri Çelik-İş'e üye yaptı. İşçilere "Birleşik Metal-İş'e geçmeyin zam yapacağım"

denilmişti. Sözleşme dönemi başladı ve işçiler zam ve diğer sosyal hak taleplerini yükseltmeye başladı. Bir süre önce Derby yönetimi ya da Ülker, işçilerle alay edercesine, "ancak şunları verebilirim" dedi;

- Asgari ücretle çalışana %6
- Asgari ücretin üzerine çalışana %9
- Bir yıl toplamında yakacak, çocuk, kira vb. Sosyal alacaklar 500 TL
- Bir yıl toplamında ikramiye yarım maaş.

Özellikle ikramiye meselesi tam bir ibretlik. Şirketin işçilerden yıllık hırsızlık hedeflerini uygulamak, ikramiye meselesi ile biraz zora düşmüş olsa bile, yılda bir kere bu yarım maaş verilecek. Yoksa nasıl zenginlik konuşur.

İşçilere servetinden biraz koklatacak olursa 5 milyar dolara yaklaşan serveti erir pula döner. Onun için uyanık olmak zorunda. Derby işçileri bu zam oranlarına karşı duruyor. Toplantıyı terk etmelerden tutun da, yönetimin ya da Ülker'in bu dayatmasına açıktan karşı koyanlar var. Ülker şimdi açıktan karşı koyanlara hamle peşinde. Durmadan, yorulmadan böyle bir 'iş adamlığı' sayesinde 1 numara zaten. Oysa Ramazan ayında o işçilerle birlikte iftar yapmış, huşu içerisinde nasıl da pozlar vermişlerdi. Helikopterle geldiği Derby fabrikasında herkes Murat Ülker'i beklemiş ve iftarı birlikte yapmış olmanın "onuruna" ermişti. Eh din kardeşliği de bir yere kadar tabi. Zam isterseniz dinden çıkar, "terörist" bozguncu olursunuz. Büyük burjuvazi kendisini her daim üstün gördüğü için, her şeyi kendisine hak gördüğü için işçinin düşünebileceğini bile aklına getirmez bazen. Ezilecek sinek gibidirler işçiler. Hangi dinden, ulustan olursa olsun büyük burjuvazi böyle düşünür. Saygıları paranın, ahlaksızlığın, gücün bol olduğu yere göre değişir. En kötü tarafı egemen ideoloji onlardan sorulduğu için kendi ahlaksızlıkları, pislikleri, dalavereleri işçi sınıfının belli bir ağırlığı tarafından da genel kabul görür.

İşte böyle, babasından devraldığı 'zenginliği', esasta el koymayı devam ettiriyor Murat Ülker. Murat Ülker'in hikayesi diğer zenginlerin hikayeleri ile aynı şekilde yazılıyor. Daha fazla çalan 1 numaraya yerleşiyor sadece.

E. GÜVEN

Avcılar Belediyesi'nde kıyım sürüyor

Avcılar Belediyesi'nin işçilere yönelik işten atma saldırısı sürüyor. Yatmayan maaşlara karşı iş bırakma eylemi sürerken belediye yönetimi 1'er maaş yatırmasının ardından üzerindeki yasal prosedürü gidererek toplu işçi kıyımına başvurdu.

İŞTEN ATILAN İŞÇİ SAYISI 350'Yİ AŞTI

Fen İşleri Müdürlüğü'nde de işten çıkarmalar yaşandı. Bazı işçilere çalışabilecekleri söylendi ancak işçiler arkadaşlarını yalnız bırakmayarak çalışmadılar. 1 Eylül'deki işten atma saldırısında 60 işçinin işten atıldığı duyuruldu. Temizlik işlerinde de işten atmalar vardı aynı gün. Temizlikte işten atılanların sayısının 290'ı aştığı söylendi. Toplamda işten atıldığı söylenen işçi sayısının ise 350'yi aştığı belirtildi. Son işten çıkarılanlar kendilerine resmi olarak bildirimde bulunulmadığını söylediler.

İşçi kıyımıyla birlikte belediye başkanının talimatıyla izinlerin iptal edildiği, izinde olanların işbaşı yapmalarının istendiği bildirildi. Bu durumun yeni işten atmaların habercisi olma ihtimali üzerinde duran işçiler bekleyişlerini sürdürüyor. Çevik kuvvet polisleri de şantiye girişine demir bariyerlerle barikat kurmuş durumda.

İş bırakma eylemine devam eden işçiler her sabah belediye binası karşısındaki direniş çadırına giderek oturma eylemine devam ediyor, slogan ve halaylarla mücadelelerini sürdürüyorlar. 2 Eylül'de ise işçiler şantiyeden toplu şekilde belediye binası önündeki direniş çadırına yürüyüş yaptı.

Komite toplantısında ve bu eylemde "Ankara'ya yürüyüş" gündemi öne çıktı.

EKU'da sözleşme dönemi: İşçiler sindirilmeye çalışılıyor

EKU fabrikasında Ocak 2016-Aralık 2017 arası dönemi kapsayan sözleşme süreci devam ediyor. Uyuşmazlık zaptının tutulduğu sözleşmede fabrika yönetimi OHAL'le birlikte elini güçlendirmişti. %11'in üzerine çıkamayacağını söyleyen yönetim karşısında işçiler geçmiş dönem kayıplarını kapatmasa da %15 istiyorlar. Diğer sosyal haklarda da daha yüksek oranlar istiyorlar.

Kararlı duran, ileri çıkan işçiler üzerinde yönetim baskı oluşturmaya, işçileri

sindirilmeye çalışıyor.

Geçen sözleşme döneminin ardından grev için kararlıca eylemlerin başını çeken 40 kadar işçi işten atılmıştı. EKU yönetimi bu işten atmalarla daha da rahatlayacağını, istediği sözleşmeyi dayatacağını düşünmüştü. 3 senedir 6 ayda bir aynı şeyi yapsa da işçileri belli bir dönem sindirebiliyor sadece. Öncüleri sürekli işten atılan işçiler sorunlar daha da ağırlaştırarak devam ettiği için kendi aralarından yeni öncüler çıkarmaya devam edecek.

EKU İşçi Birliği ise fabrikadaki sözleşme sürecine ilişkin yaptığı açıklamada; "EKU'da patron, yönetim fabrikanın kârını düşünüyor. Diğer fabrikalarda da farklı bir durum yok. Patronlar kendi kârına, işçiler maaşlarına, haklarına bakıyor" diyerek işçilerin karşılaştığı kötü çalışma koşullarına değindi. Geçen TİS sürecinde yaşanan işten atmalara dikkat çekilen açıklama, susarak sorunların çözülmeceğine yapılan vurguyla sonlandırıldı.

İş cinayetleri ve ortalığa saçılan gerçekler

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Mec-lisi raporuna göre, Ağustos ayında en az 199, yılın ilk sekiz ayında ise en az 1250 işçi iş cinayetlerinin kurbanı oldu. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre 2013 yılında 1235 işçi; 2014 yılında, Soma'da iş cinayetinde yaşamını yitiren 301 işçinin de içinde yer aldığı 1886 işçi, 2015 yılında ise 1730 işçi yaşamını yitirdi.

En fazla iş cinayetlerinin yaşandığı Türkiye tablosu sürüyor. İş cinayetlerinin gerçek rakamı, açıklanan resmi rakamlardan çok daha fazladır. Zira kayıt dışı çalışan işçilerin yaşadıkları kazalar ve iş cinayetleri kayıtlarda yer almıyor.

İşçi sağlığı ve güvenliği için önlem almayan kapitalistler düşük cezalarla ödüllendiriliyor. İşçi ailelerine kan parası olarak çok düşük ödeme yapıp cinayetlerin üstü örtülüyor. İşçi ailelerinin uzlaşmaya yanaşmaması durumunda sermaye devletin görevlileri arabuluculuğa soyunuyorlar.

Bu ülkeyi, iş cinayetlerine yönelik olarak "Bu işin fitratında ölüm var" diyen Tayyip Erdoğanlar yönetiyor hâlâ. Bu bile var olan devletin ve hükümetlerin sermayeyi korumayı varlık nedeni saydıklarının açık göstergesidir.

AKP hükümeti yıllarında iş cinayetleri ayyuka çıktı. "Bu işin fitratında ölüm var" diyen AKP iktidarının ebedi şefi, yaptığı açıklamayla Soma'da iş cinayetine kurban giden işçilerin ailelerinin yüreğini dağlamıştı.

AKP hükümeti sözcüleri iş cinayetlerini kaderle açıklama konusunda birbirleriyle yarıştılar. Çünkü onların varlık nedeni yaşanan iş cinayetlerinin sorumlularını korumaktır. Çünkü onların varlık nedeni çalışma yaşamı ve işçi sağlığı-güvenliği ile ilgili düzenlemeler yaparken kapitalistleri üzmemektir. Çünkü onların varlık nedeni sermayeyi korumak, işçi sınıfının, emeğin tam karşısında saf tutmaktır.

AKP hükümeti iş cinayetleri sıralamasında da Türkiye'yi kara tablonun içine itti. İş cinayetleri sıralamasında Türkiye'yi dünya 13.'lüğüne yükseltti. İşçi sağlığı ve işçi güvenliğini hiç önemsemedi. Kan emici kapitalistlerin daha fazla kâr etmesi için mesai yaptı. İşçi sağlığı ve güvenliği için yapılacak harcamaları gereksiz masraf olarak gördüğünü kanıtladı.

"İş kazaları"nı önlemek için çaba gösterdiğini dile getiren AKP yalan söylüyor. Zira "iş kazaları"nın en büyük nedeni olan taşeronluk sistemi AKP iktidarının yaklaşık 14 yıllık iktidarı döneminde yüzde 400 arttı. Patronların kural dışı işçi çalıştırması olağanlaştı. İş cinayetlerinin sınırlandırılması için AKP hükümeti denetim görevini bile yapmadı. Güya denetim kadrosunu büyüteceklerdi. AKP hükümetinin denetim kadrosunu büyütme sözü de yalan oldu.

Kapitalistler iş cinayetlerini işçilerin dikkatsizliğine bağlarlar. Oysa üretim artışı dayatmasıyla işçileri yoran, dikkat-

lerinin dağılmasına yol açanlar onlardır. Fazla mesai dayatmasında bulunanlar onlardır. Fazla çalışma nedeniyle işçilerin ruh sağlığını bozanlar onlardır.

Kapitalizm işçi kanı döküyor, öldürüyor. Bu tablo insan hayatını hiçe sayan tek tek kapitalistlerin yarattığı bir tablo değildir. Bu tablo, işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan "kâr için her yol mübah" anlayışıyla hareket eden sömürücü, asalak kapitalistlerin egemen olduğu düzenin eseridir. Bu tablo, burjuva devletin eseridir. Bu tablo hâlâ görev başında olan düzenin yürütme gücü AKP hükümetinin eseridir.

İş cinayetlerine karşı mücadele AKP hükümeti ile sınırlandırılmaz. İş cinayetlerinin gerçek nedeni fitratında işçi cinayetleri bulunan kapitalizmdir. İş cinayetlerine karşı mücadelenin hedefine kapitalizm çakılmazsa mücadele zayıflar. Zira iş güvencesinin azalması, esnek çalışma biçimleri, çalışma koşullarının ağırlaşması; özelleştirme, sendikasılaştırma ve

taşeronlaşmanın yaygınlaşması; sosyal güvenlik ve güvenceden yoksun kayıt dışı işçilik ve çocuk işçi çalıştırma iş cinayetlerinin başlıca nedenidir ve tüm bu pislikler kapitalizmin eseridir.

İş cinayetlerinde karanlık bir tablonun ortaya çıkması sadece ve sadece Türkiye kapitalizmi, Türk burjuvazisinin fitratıyla ilgili değildir. Kâr uğruna her şeyi mübah olarak gören kapitalizmin fitratında işçi cinayetleri zaten vardır.

Kapitalizm adeta iş cinayetlerini üreten bir merkezdir. Zira kapitalizm öldürüyor ve işçi kanı üzerinden kâr dümenini döndürüyor. Dünyada iş cinayetleri ve meslek hastalıkları nedeniyle yaklaşık 2,5 milyon işçi yaşamını yitiriyor. Kısacası kapitalistler sermayelerini işçilerin dökükleri kanıyla büyütüyorlar.

Kapitalizmin fitratında işçi öldürmek vardır. Artık "kaza" olmaktan çıkıp katliam halini alan iş cinayetleri sömürü, baskı ve güvencesiz çalışmadan, tüm bu melanetlerin nedeni olan kapitalizmden kaynaklanıyor. Çünkü kapitalizm kar uğruna işçiye yaşama hakkını bile çok görür. Kısacası iş cinayetlerinin kaynağı kapitalizmdir. Burjuvazinin egemen olduğu düzen ve bu düzenin siyasal üst yapısı devlettir.

İş cinayetlerinin son bulması için en kestirme yol işçilerin birliğidir. İşçiler birleşince yer yerinden oynar. Ölüm makinesi kapitalizm için ölüm çanları çalmaya başlar. Ancak bu zeminde iş cinayetlerinin kalıcı olarak son bulmasının yolu açılır.

MSC/MEDLOG Lojistik'te işçi kıyımı

Taşımacılık tekellerinden olan Mediterranean Shipping Company'ye (MSC) bağlı olarak Türkiye'de faaliyet gösteren MEDLOG Lojistik bünyesinde sendikalaşan işçiler işten atma saldırısıyla karşılaştı.

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası tarafından yapılan yazılı açıklamada, MSC/MEDLOG işçilerinin sendikalarına üye olarak çoğunluğun sağlanmasının

ve Çalışma Bakanlığı'na yapılan yetki başvurusunun ardından işten atma saldırısının başladığı belirtildi.

Hukuksuz bir şekilde lokavt uygulandığı belirtilen açıklamada İstanbul/Esenyurt'tan 25, Gebze'den 16, İzmir'den 26, Mersin'den 26, Iskenderun'dan 3 ve Bursa/Gemlik'ten 20 işçi de dahil toplamda 116 işçinin işten atıldığı duyuruldu.

Açıklamanın devamında sendikali olan işçilere yönelik baskı ve tehditlerin de arttığı dile getirildi.

MSC/MEDLOG bünyesindeki bütün işyerlerinin bundan sonra direniş alanı olacağı belirtilen açıklama, atılanlar geri alınmaya, sendikali ve toplu sözleşmeli olarak çalışmaya kadar mücadele ve direnişin süreceği belirtilerek sonlandırıldı.

Kırıntılar için değil, sermayenin köleliğinden kurtulmak için mücadeleye!

İşçi sınıfına ekonomik sosyal saldırıların yoğunlaştığı, yanı sıra toplumun tüm kesimlerine dönük baskının arttığı, grevlerin, direnişlerin yasaklandığı bir dönemdeyiz. Böylesi bir dönemde metal iş kolunda binlerce metal işçisinin yanı sıra tüm sektörleri kesen metal TİS süreci gerçekleşecek.

2014-2017 TİS süreci yıllardır yoğun sömürüye, baskıya ve haksızlığa uğrayan metal işçilerinin başkaldırısının yaşandığı dönem oldu.

Binlerce metal işçisi, sermayeye, sendikal bürokrasiye, icazetçi anlayışlara karşı tabandan bir irade geliştirdi.

Metal işçisi uzun yıllardır işçileri patronlara peşkeş çeken bürokratik kasti yıkamadıysalar da ciddi bir ders verdiler. Hiçbir şeyin eskisi gibi yaşanmayacağı gerçeğini hem metal patronlarına hem de ihanetçi ve icazetçi sendikal anlayışa göstermiş oldular.

TİS sürecinin kapsamı ve önemi düşünüldüğünde bu süreçte doğru bir çizgide hedefe kilitlenmek önemli. Yanı sıra özellikle geçen dönemlerdeki TİS deneyimlerinden dersler çıkararak hazırlanmak da aynı derecede önem taşıyor. Sürecin henüz daha başındayız, ama fabrikalarda süreç bir biçimiyle işçiler arasında tartışılıyor, konuşuluyor.

TİS döneminin bir tarafı olarak metal patronları ve onların sendikaları da kendi cephelerinden bu sürece hazırlanıyorlar.

Geçen dönem sınıfı devrimcileştirme çabasını gösteren MİB'li işçiler olarak birçok deneyim kazandık.

İlk olarak sözleşmenin tarafı olan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler grev sürecinde ve öncesinde ciddi deneyimler elde ettiler. Tabandan gelişen işçi iradesi olarak, grev iradesi olmayan, hatta onu engellemeye çalışan icazetçi ve ihanetçi sendikal anlayışın nasıl da grevin karşısında olduğunu yaşadı ve gördüler. İleri çıktılar, direndiler ama sendikanın grev yasağına takılıp kalan anlayışını alaşağı edemediler.

Diğer yanda MESS ve Türk Metal çetesi'nin saltanatını sallayan ama yıkamayan Türk Metal üyesi işçiler Metal Fırtınası'nı yarattı. Fabrika önlerinde direnişler, iş bırakma eylemleri, kent merkezlerinde kitlesel eylemler, iş çıkışında toplu yürüyüşler, sendikadan kitlesel istifalar; yani kısacası kendi öz güçlerine dayanan onlarca eylem biçimine başvurdular.

Ama tüm kurumları ile karşısına set olan sermaye devletine, polisine, mahkemelerine takıldılar. Yıllardır maruz

kaldıkları gerici ideolojinin ve bilincin de etkisiyle geri düştüler. Yani yıllardır sınıfın ağır çalışma ve yaşam koşulları altında günbegün ezilmesinin sorumlusu olan sendikalara hakim olan bürokrasiyi aşamadılar. Fakat daha önceki sözleşme süreçlerinden farklı olarak metal işçileri ve öncülleri ciddi bir deneyime ve birikime sahip.

Evet, fabrikalarda çalışan ve süreci izleyen işçiler için bugün taslaklar önemli bir yerde duruyor. Metal işçisine bu sürecin parçası olduğunu ya da izleyicisi değil öznesi olduğunu döne döne vurgulamamız gerekiyor.

Bunu gözetmeli ve metal işçilerini taleplerimiz etrafında örgütlenmeye çağırmalıyız. Sözleşme taslağımız ve acil demokratik mücadele taleplerimiz etrafında metal işçilerini örgütlü mücadeleye kazanmalıyız. Tabanda bu sözleşme taslağını tartışmalı, bunun üzerinden işçileri sürecin öznesi haline dönüştürmeliyiz. Hazırlanan taslaklar ve buradan oluşturacağımız hat ile sendikal bürokrasi odağı olan bu sendikaları basınç altında tutmalı ve harekete zorlamalıyız.

Bunlar genel olarak bizim her dönem TİS sürecine dair çalışma yöntemimiz. Ama bugün ortada geçmiş dönemden

farklı olarak yaşanmış bir grev ve Metal Fırtına süreci var. Bu süreçte ayağa kalkan sermaye ve Türk Metal çetesi şahsında sendikal bürokrasiye karşı verilmiş bir mücadele var.

İşçilere propaganda ajitasyon araçlarımızla seslenirken (Facebook, bülten, bildiri) geçen yılın deneyimleri ve dersleri üzerinden nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğini döne döne anlatmalıyız. Yani sınıfa karşı sınıf mücadelesi izlenmeden hak kazanılmaz demeliyiz.

Geçen dönemde bundan kaynaklı mücadeleler zaferle sonuçlanmadı, kazanmak için MİB çizgisinde mücadeleyi büyüt demeliyiz.

Örneğin "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf ücret için mücadele edelim!" diyeceğiz. Ama ardından eklemeliyiz; tabanda komitelerinde örgütlenmeden, dişe diş bir mücadele vermeden kazanamazsın demeliyiz. Geçen dönemin deneyimleri bunu gösteriyor diyebilmeliyiz.

Bu dönem TİS sürecine hazırlanırken tam da bu deneyimlere ve buradan çıkardığımız derslere yaslanarak, Metal İşçileri Birliği'miz sınıfı devrimcileştirmede oynaması gereken rolü oynamalıdır.

ÇERKEZKÖY'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

EİB Genişletilmiş MYK toplandı!

Ege İşçi Birliği (EİB) Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu, 4 Eylül Pazar günü geniş bileşenli olarak işçi kurulunu topladı.

İlk olarak bir önceki toplantıda alınan gündem başlıkları okundu ve yeni gündemler belirlendi.

Giriş konuşmasından sonra; siyaset

gelişmeler üzerine darbe girişimi, demokrasi, OHAL, sermaye devletinin Suriye politikası canlı tartışmalara konu oldu. Ardından sınıfa dönük saldırılar ekseninde kıdem hakkının gaspı, kiralık işçilik, bireysel emeklilik sistemi, iş cinayetleri üzerine tartışmalar gerçekleşti. İşçi sınıfına dönük

saldırılarda emek örgütlerinin attığı adımların destekleneceği belirtildi. Bu kapsamda da DİSK'in üç talep üzerine başlattığı imza kampanyası yetersiz olmasına rağmen olumlu karşılandı.

EİB Genişletilmiş MYK, bir dizi konuda aldığı kararları somutladı ve yaşama geçirme iradesi gösterdi!

Star Rafineri şantiyesinde taşeron işçi olarak çalışırken 4 ay önce iş kazası geçiren ve halen daha bilinci açılmayan Hasan Ülker için aile, arkadaş ve akrabaları tarafından 16 Eylül'de düzenlenecek dayanışma etkinliğine tüm güç ve olanaklarıyla katılıp destek olunması fikri ortaklaştırıldı.

Siyasal gündemlere ve sınıfa dönük saldırılara karşı duyarlılığı arttırmak için imza kampanyasının anlamlı olacağı konusunda ortaklaşıldı ve şu talepler belirlendi:

- * İşçi güvenliği önlemleri alınsın,
- * Bireysel emeklilik yasası iptal edilsin,
- * Kiralık işçilik uygulamasına son verilsin,
- * Kıdem tazminatının gaspına dönük

hazırlıklara son verilsin,

- * İş kanunundaki işten atmayı kolaylaştıran 25/2 maddesi kaldırılınsın,
- * OHAL kaldırılınsın,

* İşçi ve emekçilere söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü tanınsın,

* Suriye'deki askeri müdahale durdurulsun,

* NATO'dan çıkılsın, üsler kapatılsın. Emperyalist devletlerle bütün ilişkiler kesilsin. Bu güne kadar yapılan bütün gizli anlaşmalar açıklansın.

Bu talepler doğrultusunda 16 Eylül'de imza kampanyasına başlanması kararlaştırıldı.

EİB Bülteni baskıya hazır hale getirildi.

"İş kazası" sonucu halen hastanede yatan Hasan Ülker ve ailesinin yalnız olmadığını göstermek için ziyaret kararı alındı. Bu doğrultuda 10 Eylül cumartesi günü Çiğli Devlet Hastanesi'ne gitmek için saat 15.00'te Ata sanayi İZBAN istasyonunda buluşulacağı belirtilerek EİB Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu sona erdi.

Güncel deneyimler ışık

Demokrasi tartışmalarının yakıcı bir gündem haline geldiği son dönemde, bu tartışmalara ışık tutması amacıyla Mart 1997 tarihinde verilen konferansın bir bölümünü okurlarımıza sunuyoruz. Demokrasi sorununun ele alındığı konferansın kayıtları daha sonra "Demokrasi ve devrim" başlığıyla Eksen Yayıncılık tarafından kitaplaştırılmıştır. Okurlarımız kitaba Eksen Yayıncılık bürolarından ve "www.kizilbayrak1.net" sitesinden ulaşabilir.

Yakın dönemin Latin Amerika deneyimini de gözeterek, bir takım başka olayları da gözeterek, tartışılan sorunları biraz daha açmak istiyorum.

"Kapitalizm ve emperyalizm ancak iktisadi devrimle devrilebilir... Demokratik dönüşümlerle, en 'ideal' demokratik dönüşümlerle bile devrilemez", diyor Lenin. Ama bunu, tam da, teorik olarak en ideal demokratik dönüşümleri kapitalizmin sınırları içerisinde gerçekleştirmek mümkündür demek için, bu gerçeği vurgulamak için, bunu anlamakta güçlük çeken "emperyalist ekonomistler"e sorunu anlatabilmek için dile getiriyor. Bütün demokratik istemler teorik olarak kapitalizmin içine sığar, onunla bağdaşabilir; kapitalizmde olmayacak şeyler değildir bunlar. Bunu kavramak neden özel, hatta kritik bir önem taşımaktadır? Bunu kavramak önemlidir, zira bu kavranmadıkça siyasal özgürlük istemine dayalı bir programın neden düzen içi çözümlere götürdüğü de kavranamaz.

Kapitalist bir toplumda devrimci konumun biricik güvencesi kapitalizmi aşan bir teorik bakıştır. Burjuvazinin siyasal iktidarını devirmeyi esas alan, bunu burjuvazinin özel mülkiyet tekeliyle parçalama programıyla birleştiren bir konumdur. Bu konumu edineceksiniz ve bütün diğer sorunlara bu konumdan hareketle bakacaksınız. Yani sosyalizm konumunda bulunacaksınız ve tüm demokratik-siyasal sorunlara bu konumdan bakacaksınız. Sosyalizme göre demokrasi, sosyalizme göre şu ve ya bu özel demokratik-siyasal sorun.

Eğer böyle bir konumunuz yoksa, buna uygun bir programınız yoksa, buna uygun bir ideolojik kavrayışınız yoksa, siz siyasal demokrasi, siyasal bağımsızlık, sosyal adalet, toprak vb. bir takım talepler üzerine oturan bir programa ve bunların teorik ifadesiyle şekillenmiş bir çizgiye sahipseniz, bu konum, sizin burjuva ideolojisinin etki alanında ve burjuva düzenin hareket sahasında olduğunuzu gösterir. En iyi devrimci niyetlerle

Kapitalist bir toplumda devrimci konumun biricik güvencesi kapitalizmi aşan bir teorik bakıştır. Burjuvazinin siyasal iktidarını devirmeyi esas alan, bunu burjuvazinin özel mülkiyet tekeliyle parçalama programıyla birleştiren bir konumdur.

hareket etseniz bile, ben aslında bütün bunları sosyalizme vardıracağım deseniz bile, sonuç değişmez. Size asıl ruhunu, kimliğini, yönünü, yönelimini veren siyasal demokrasi, siyasal bağımsızlık, sosyal adalet vb. istemleri ise, siz gerçekte kapitalist düzene sığabilen burjuva demokratik bir konumunda bulunuyorsunuz demektir.

Bu talepleri gerçekleştirmek için silahlı mücadele de veriyor olabilirsiniz ya da bu istemleri devrimci bir tarzda gerçekleştirmeye çalışıyor da olabilirsiniz. Zaten size devrimci konum ve kimliğinizi kazandıran da budur. Sizin devrimci karakteriniz buradan gelmektedir. Yani burjuva demokratik reformları devrimci bir yolla gerçekleştirmek istediğiniz için devrimcisiniz zaten. Ama bu durumda bile sonuç değişmez. Bu durumda bile sizin devrimciliğiniz sınırlı ve koşulludur. Bu devrimciliğin 'stratejik' bir güvencesi de yoktur. Çünkü bu devrimcilik burjuvazinin özel mülkiyet düzeni içine sığar. Ve öyle koşullar oluşur ki, siz siyasal demokrasiyi, siyasal bağımsızlığı, sosyal adaleti, şu veya bu ölçüde, burjuvazinin kendisiyle uzlaşarak da elde edebileceğinize kanaat getirmeye başlarsınız.

Nasıl koşullar oluşur? Devrimci savaş uzar, sonuca gidemezsiniz. Sovyetler Birliği yıkılır, uluslararası desteklerinizi kay-

bedersiniz. Yanınızda Nikaragua'da Sandinistler iktidarını kaybeder, umutsuzluğa kapılırsınız. Küba büyük açmazlar içinde kıvrınır, umutsuzluğunuz katmerlenir. Ve bütün bunlar sizi, peki bu aynı istemleri acaba başka türlü de gerçekleştiremez miyiz düşüncesine götürür. Neyle? Uzlaşarak! Burjuvazi, özellikle emperyalist burjuvazi, zaten bu doğrultuda size sürekli olarak çok özel ve çok yönlü bir baskı uyguluyordu. Bu çerçevede sizin bu zaafınızı kolluyordu. Yeri gelir demokratik açılımlar yapma sözü vermeye, bunu tartışmaya başlar, ki bilindiği gibi bu projeler hep Amerika'da pişirilir. El Salvador projesi bir Amerikan projesidir. Guatemala projesi bir Amerikan projesidir. Bunlar sözde "demokrasiye geçiş" projeleridir. Neden? Amerika bu akımları izliyor. Yapısını biliyor, açmazlarını biliyor, yapısal zaafalarını biliyor. Bunu gözeten bir zemin açıyor ve bu zemine düşürüyor bu akımları. Dikkat edin tüm uzlaşma antlaşmaları, tüm "siyasal çözüm"ler, hep "demokrasiye geçiş" projesi olarak adlandırılıyor. Demokrasinin yanı sıra, yığınların yaşam koşullarını düzeltecek sosyal tedbirler vaadediliyor. Yani sözde "siyasal özgürlük" ve "sosyal adalet"! Ama tüm bu gerilla hareketlerinin programlarının özü esası zaten bu değil midir? Onların düzen içi çözümlere belli bir

kolaylıkla meyledişlerinin gerisinde bu sınırlılık, bu yapısal zaaf yok mudur?

Temelde siyasal özgürlük, siyasal bağımsızlık ve sosyal adalet istemlerine göre şekillenmiş akımlar bunlar. Bu akımlar deyim uygunsu bilinçlerini ve kimliklerini bu burjuva demokratik istemlerden alıyorlar. Ülkelerinde siyasal özgürlüğün zerresinin olmamasından alıyorlar. Oligarşinin siyasal iktidar tekeline, baskı düzenine büyük bir nefret duyuyorlar ve bununla savaşmak için yola çıkıyorlar. Ya da burjuvazinin Amerika'nın basit bir kuklası olmasına; ülkelerini bir muz cumhuriyeti gibi yönetmesine büyük bir öfke duyuyorlar. Buradan Amerikan emperyalizmine karşı savaşa giriyorlar ve siyasal bağımsızlık istiyorlar. Ama istedikleri siyasal bağımsızlık, burjuvaziyi mülksüzleştirme teorik ve programatik perspektifiyle bütünleşemediği zaman, özünde burjuva demokratik sınırlar içinde bir siyasal istemden öteye geçemiyor.

Mücadele sayesinde ülkeniz bir muz cumhuriyeti olmaktan çıkabilir. Hatta teorik olarak siyasal açıdan tam bağımsız bir devlet konumuna bile ulaşabilir. Ama eğer hâlâ kapitalist ilişkiler temeline dayanıyorsa ve uluslararası sermaye sistemi içinde yer alıyorsa, bu sistemin iktisadi açıdan köleleştirici etkisinden yine

ında demokrasi sorunu

H. Fırat

de kurtulamaz. Eğer bu sistem içinde iktisadi ve mali gücü emperyalist metropoller temsil ediyorsa, siz kazandığınız siyasal bağımsızlık üzerine titreseniz bile dönüp onlara avuç açmaya başlarsınız. Siyasal bağımsızlığı üzerine korkunç bir kıskançlıkla direnen Vietnam halkı, Vietnam devrimcileri, zaferin ardından gidip IMF'ye avuç açmak zorunda kaldılar. Tamam, siyasal bağımsızlığı kazandılar, ama özel mülkiyet düzeni sınırlarını aşan sağlam bir teorik bakışa, daha doğrusu buna uygun sosyal-sınıfsal zemine de (ki bunun üzerinde ayrıca durmak gerekecek) sahip olmadıkları için, Sovyetler Birliği gibi o aşamada zaten kapitalist dünya ile iç içe geçmiş bir müttefikleri de söz konusu olduğu için, üç-beş sene sonra gidip IMF üyesi oldular. Oradan krediler aldılar. Emperyalist devletler ya da mali kuruluşlarla bu tür ilişkiler içine girdiğiniz andan itibaren de zaten siyasal bağımsızlığınız yeniden parça parça zaafa uğramaya başlar. Çünkü emperyalist burjuvazi ekonomik gücünü size politik olarak da boyun eğdirmek için kullanır. Size ekonomik şantaj uygular, politik koşullarını dayatır. Politik koşullarını gözetirseniz, ancak bu durumda size krediler verir ya da gelir ülkenize yatırım yapar. Yatırım yaptıkcı, iktisadi ve mali mevziler kazandıkça da, zaten başka şeyler yapmak olanağını da kolayca bulur. Vietnam örneği bile bu açıdan çok açıklayıcıdır. Kendi başına alındığında en ideal bir siyasal bağımsızlık ruhu ve bilincinin bile hiç de gerisin geri emperyalizmin egemenliği sahasına düşmeye engel olmadığına çok iyi bir örnek oluşturur. Çünkü özünde kapitalizmi aşan bir şey yok orada, olmadığını tarih gösterdi.

"İnsan, demokrasi için mücadele ile sosyalist devrim için mücadelenin, birincisini ikincisine bağımlı kılarak, nasıl birleştirileceğini bimerlidir. Bütün güçlük burada yatıyor; meselenin bütün özü buradadır... Ben derim ki: esas şeyi (sosyalist devrimi) gözden kaçırma; birinci sıraya onu koy (...); bütün demokratik talepleri koy ama bunları sosyalist devrime bağımlı kıl, onunla uyum içinde düzenle (...), ve esas şey için mücadelenin, kısmi bir şey için mücadeleyle başlamış olsa bile alevlenebileceğini akılda tut. Kanımca, meselenin sadece bu şekilde anlaşılması doğrudur." (Lenin, Innesa Armand'a Mektup'tan, Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, Koral Yayınları, s.109- 110 -Red)

Ek metin:

Sosyalist devrim ve demokrasi mücadelesi - V. I. Lenin

Sosyalist devrim, bir cephede yürütülen tek bir eylem, tek bir çarpışma değil, en şiddetli sınıfsal çatışmaların tüm bir dönemi; bütün cephelerde, yani ekonomi ve politikanın bütün sorunlarında, ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle son bulabilecek bir dizi uzun çarpışmalar dönemidir. Demokrasi mücadelesinin proletaryayı sosyalist devrimden saptırabileceğine ya da sosyalist devrimi geri plana itebileceğine, üstünü örtebileceğine vs. inanmak büyük bir yanılgıdır. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi gerçekleştirmeyen bir muzaffer sosyalizm imkansızsa, aynı şekilde, demokrasi için her açıdan tutarlı devrimci mücadele yürütmeyen proletarya da kendisini burjuvazi üzerinde zafere hazırlayamaz.

Demokratik programın maddelerinden birini, örneğin "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı, emperyalist dönemde güya "uygulanamazlığı" ya da "hayali" karakteri nedeniyle elden bırakmak da daha az yanlış değildir. Ulusların kendi kaderini tayin hakkının kapitalizm çerçevesinde uygulanamaz olduğu iddiası ya mutlak ekonomik anlamda ya da görece politik anlamda anlaşılabilir.

Birinci anlamda bu iddia teorik olarak temelden yanlıştır. Bu anlamda kapitalizm çerçevesi içinde "emek parası" ya da krizlerin ortadan kaldırılması gibi şeyler uygulanamazdır. Fakat ulusların kendi kaderini tayin hakkının aynı şekilde uygulanamaz olduğu yanlıştır. İkincisi, bir tek örnek bile, yani Norveç'in 1905 yılında İsveç'ten ayrılması bile, bu anlamda "uygulanamazlığı" çürütmeye yeter.

Üçüncüsü, örneğin İngiltere ve Almanya'nın mevcut politik ve stratejik ilişkilerinde ufak bir değişiklik halinde, bugün ya da yarın, yeni devletlerin -örneğin bir Polonya, Hint vs. devletin- kurulmasının "uygulanabilir" olduğunu reddetmek gülünçtür. Dördüncüsü, yayılma çabasındaki mali sermaye, "en özgür" demokratik ve cumhuriyetçi hükümeti ve "bağımsız" da olsa herhangi bir ülkenin seçilmiş memurlarını "serbestçe" satın alıyordu ve bundan sonra da alacaktır.

Genelde sermayenin egemenliği gibi mali sermayenin egemenliği de, politik demokrasi alanındaki hiçbir değişiklik ortadan kaldırılamaz. Ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı tamamen ve yalnızca bu alanda bulunmaktadır. Fakat mali sermayenin bu egemenliği, sınıfsal baskının ve sınıf mücadelelerinin daha özgür, daha geniş ve daha açık bir biçimi olarak politik demokrasinin önemini ortadan kaldırmaz. O nedenle, kapitalizmde politik demokrasinin taleplerinden birinin ekonomik anlamda "uygulanamazlığı" üzerine açıklamalar, kapitalizmin bir bütün olarak siyasi demokrasiyle genel ve temel ilişkilerinin teorik olarak yanlış bir tanımlanmasına yol açar.

İkinci durumda bu iddia eksik ve yanlıştır. Çünkü emperyalizmde sadece ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı değil, siyasi demokrasinin bütün temel talepleri ancak eksik, sakatlanmış ve nadir bir istisna olarak (örneğin 1905 yılında Norveç'in İsveç'ten ayrılması) "uygulanabilir"dir. Tüm devrimci sosyal-demokratlar tarafından ileri sürülen sömürgelerin

derhal kurtuluşu da hakeza bir dizi devrim gerçekleşmeden "uygulanamaz"dır. Fakat buradan asla, sosyal-demokrasinin bütün bu talepler uğruna derhal ve kararlı bir mücadeleden vazgeçmesi sonucu çıkmaz. Bu sadece burjuvazinin ve gericiliğin ekmeğine yağ sürmek olurdu: Tam tersine, bütün bu talepleri reformistçe değil, sınıfsal devrimci biçimde formüle etmek, kendini burjuva legalitesiyle sınırlamamak, tersine bu sınırları parçalamak, parlamento sahnesinde görünmekle ve yüzeysel protestolarla yetinmemek, kitleleri, proletaryanın burjuvaziye doğrudan saldırısına, yani burjuvaziye mülksüzleştiren sosyalist devrime kadar bütün demokratik talepler için mücadeleyi genişleterek ve teşvik ederek aktif mücadeleye çekmek gereklidir. Sosyalist devrim sadece büyük bir grev ya da bir sokak gösterisi ya da bir açlık isyanı, bir askeri ayaklanma ya da sömürgelerde bir isyandan değil, Dreyfus Davası ya da Zabem Olayı gibi herhangi bir politik krizden ya da ezilen ulusların ayrılması sonucunda yapılacak bir referandumdan ya da benzeri bir şeyden alev alabilir.

Emperyalizm çağında ulusal baskının güçlenmesi, sosyal-demokratların ulusların ayrılma özgürlüğü için burjuvazinin dediği gibi "ütopik" mücadeleden vazgeçmesini değil, bilakis tam tersine, bu zeminde de oluşan bütün çatışmalardan burjuvaziye karşı kitle eylemleri ve devrimci mücadelelere vesile olarak daha fazla yararlanmasını zorunlu kılar.

(Seçme Eserler, Cilt: 5, Inter Yayınları, s.304-305)

Türkiye-AB ilişkilerinde çatışan çıkarlar, gerilen ipler

Avrupa Parlamentosu Başkanı Martin Schulz'un Türkiye'ye gelmesi ve yapılan açıklamalarla beraber Türkiye-AB ilişkileri bir kez daha gündeme gelmiş durumda. Görüşmelerin içeriğinden daha çok 15 Temmuz darbe girişimi üzerinden kurulan cümleler öne çıkartılmaya çalışılmaktadır. Burjuva medya Binali Yıldırım'ın konuşmasını bir meydan okuma nidasıyla verirken, Schulz'un açıklamalarını gecikmiş bir özür, günah çıkarma gibi sözlerle vererek, topluma Türkiye'nin AB karşısındaki "gücünü" yedirmeye çalışmaktadırlar. Ne denilirse denilsin ve hangi görüntü oluşturulursa oluşturulsun Türkiye-AB ilişkilerindeki gerginlik ortadadır. Bu gerginlik ilişkilerin ilerideki seyrini de etkileyecektir.

Öncelikle AB'nin bizler için ne ifade ettiğini ortaya koyarak başlayalım. Çünkü yapılan bütün açıklamalar, güncel gelişmeler AB'ye karşı aşağıdaki paragrafta ortaya koyduğumuz bakış üzerinden değerlendirilmelidir:

"Bu oluşum, Avrupa tekellerinin; dünya ölçüsünde kıvışan emperyalist rekabette, güç ve imkanlarını birleştirerek, güçlü bir emperyalist odak olma arzularının ve planlarının somut bir ifadesidir. Bu tür bir gerici emperyalist birlik, çağdaşlığı ya da uygarlığı değil, tastamam kapitalist barbarlığın Avrupa odağını temsil etmektedir. İşçi sınıfı ve halkların refahını, barış ve özgürlüğü değil, tam tersine, tekellerin sınırsız sömürü ve egemenlik arzularını, emperyalist-yayılmacı planlarını, saldırı ve savaş tehdidini temsil etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi karşısında ve emperyalist rekabet koşullarında, Avrupa tekellerinin çıkarlarını güvence altına almaya çalışmaktadır." (Emperyalist Stratejilerin Kışkıracıdaki Türkiye, Ekim, Sayı: 211, Aralık '99, Başyazı)

Türkiye-AB ilişkilerine bu sınıfsal çıkarlar üzerinden bakmak gerekmektedir. Yapılan bütün açıklamalar ve alınan bütün tutumların arkasında bu çıkarlar ve sınıfsal tutumlar vardır.

15 TEMMUZ ÖNCESİ GERİLMEMEYİ BAŞLAYAN İPLER

Türkiye-AB ilişkilerine öncelikle 15 Temmuz darbe girişimi öncesindeki süreçte Martin Schulz'un yaptığı açıklamalar üzerinden bakmaya çalışalım.

18 Mart'ta Türkiye-AB arasında mülteci krizi üzerinden varılan anlaşmanın ardından "Biz Erdoğan'la anlaşmadık, Türkiye Cumhuriyeti ile anlaştık. Biz

AB, ABD ve Rusya bir birikim üzerinden hareket etmekte, ipler koptuğunda buna yaslanarak ayağa kalkmaları rahat olacaktır. Ancak Türkiye'nin elinde gerilmiş iplerden başka bir şey yoktur. Bu anlamıyla oynadığı kumar büyüktür. Kazanabileceği ise emperyalist efendilerinin verdikleriyle sınırlı olacaktır.

Davutoğlu yönetimindeki hükümet ile müzakere ediyoruz. Oldukça ciddi bir ortak" şeklinde konuşan Schulz'un sözleri ile AB, Erdoğan'a dair tutumunu daha o günlerden net bir şekilde ortaya koymaktaydı. Türkiye'nin vize muafiyetini öne çekme, 3 milyar avroluk desteği 20 milyar avroya çıkarma çabaları, mülteci krizini fırsata çevirme vb. hayalleri suya düşmekle beraber anlaşmaya varılsa da gerginlik artmaktaydı. Zira 16 Mart günü daha anlaşmaya varılmadan önce Merkel "Türkiye'nin AB'ye üyeliği gündemimizde değil" diyerek AB'nin Türkiye'nin üyeliğine dair tutumunu da net bir şekilde hem de mülteci pazarlığı öncesinde ortaya koymaktaydı.

Yine Mart ayında gerçekleşen Can Dündar'ın yargılandığı duruşmaya birçok AB ülkesinin büyükelçileri ve üst düzey bürokratları giderek, esasında Türkiye'ye karşı AB'nin tutumunu göstermiş oldular. Bu tutuma tepki olarak Erdoğan'ın sert sözleri, "siz kim oluyorsunuz" çıkışları ile gerginlik devam etmişti. Bunları takiben Nisan ayında, Alman kanallarındaki bir klipte Erdoğan'ın hicvedilmesine karşı Türkiye Dışişleri'nin Almanya Büyükelçisi'ni çağırması üzerine Schulz, "Erdoğan bununla yaşamak zorunda" demekteydi.

Bu olaylarla da bir kez daha ortaya çıktığı şekilde kendisinden vazgeçtiğini ve ipinin çekilmeye çalışıldığını gören Erdoğan, Davutoğlu'nun ipini çekerek güçlü bir alternatifi saf dışı bırakmaktaydı. AB yetkilileri, Schulz ve Merkel de dahil olmak üzere Erdoğan karşıtlığını Davutoğlu'na yakınlıkları ile birleştirmeyi tercih etmekteydiler.

23 Mayıs günü Türkiye Avrupa değer-

lerinden hızla uzaklaşıyor denmekteydi. Erdoğan'ın "Tek adam devleti" politikası izlediğini savunan Schulz, "İktidarın bir kişinin elinde tekelleşmesini yorumsuz ve eli kolu bağlı kabul etmeyeceğimizi hepimizin açıkça göstermesi gerekir" diye konuştu.

21 Haziran günü yaptığı açıklamayla mülteci anlaşmasına karşılık vize muafiyeti istenmesine karşı çıkarak, Erdoğan'la Türkiye bir değildir, ayrı tutmak gerekir diyordu. Özellikle tek adam iktidarına doğru gidilmesini, tutuklu gazetecileri, kişisel haklara yönelik saldırıları ve terörle mücadele yasasını öne sürerek Türkiye'nin AB üyeliğinin çok uzağında olduğunu söylemekteydi.

15 Temmuz öncesine ait bu gelişmelerle bir kez daha görülmektedir ki; AB, elinde Türkiye'ye karşı koz olarak kullandığı vize muafiyeti, üyelik süreci, bir türlü tamamlanamayan üyelik kriterleri ile Türkiye'yi kendi politik tutumlarına ve ihtiyaçlarına göre hareket ettirmeye çalışmaktadır. Bu hiç de şaşırtıcı değildir. Türkiye-AB ilişkilerinin tarihi böylesi pazarlıklar ve tutumlarla doludur. Türkiye ne zaman ki AB'nin politik tutumlarına yaklaşmaktadır, AB üyeliği sürecinde adım atılmaktadır. Ne zaman ki ters düşünülmektedir, süreç tıkanmaktadır. Yoksa AB'nin Türkiye'nin demokratikleşmesi, terörle mücadele yasası, tutuklu gazetecilerle ilgili hiçbir sorunu yoktur.

İkinci olarak AB elindeki kozları Türkiye'de Erdoğan'ın gitmesi ve Türkiye'de daha rahat güdebilecekleri, yönlendirebilecekleri bir atmosferin oluşması için kullanmaktadır. Elbette mesele Erdoğan değildir, Erdoğan'da cisimleşen politik

tutumlarıdır. AB de bunlardan rahatsızlık duymaktadır. Elindeki kozları kullanarak özellikle Erdoğan ile ilişkileri germektedir.

15 TEMMUZ SONRASI ARTAN GERİLİM

15 Temmuz darbe girişimi gecesi ve sonrasında AB'nin süreci izlemesi, darbe karşıtı tutum almakta ve Erdoğan AKP'sini sözde dahi desteklemekte tutuk davranması hâlihazırda gerilmiş olan iplerin sonucudur. Erdoğan Türkiye'sinin nefes alması ve şimdilik yola devam etmesi AB için bir hoşnutsuzluk yaratmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye gelen Martin Schulz'un görüşmelerine bu gözle bakmak gerekir. Schulz'un, burjuva medyanın günah çıkartıyor diye verdiği, "Bu konuyu bilmiyorduk. Bu kapsamı ile o yüzden gerekli tepkiyi zamanında veremedik" açıklamalarının en azından bir süreliğine AB'nin Erdoğan Türkiye'siyle muhatap olmak zorunda kalacağı bilincinde olmasıyla bağı vardır. Ancak AB ne vize muafiyeti ve 3 milyar avroluk mülteci yardımı ne de kriterlerin yerine getirilmesi ile üyelik sürecinin başlatılması üzerinden tek bir adım atmamaktadır. Sürekli koydukları taşlardan birini burada koymaktadırlar: "AB'ye katılım süreci ve vize serbestisini de konuştuk. Terörle Mücadele Yasası konusunda değişiklik olmadığı sürece vize serbestisi konusunda elimiz kolumuz bağlı. Parlamentoda henüz bu konu gündeme alınmadı."

Binali Yıldırım'ın "Sayın Schulz'a darbe girişimi sonrası beklediğimiz gür sesi duymadığımızı ifade ettik" sözleri, var olan gerginliğin sürmekte olduğunu göstermekle beraber, Türkiye'nin vize

serbestisi ve yardımın miktarının arttırılması (720 milyon avronun aktarıldığı söyleniyor) noktasındaki basıncını ortaya koyuyor.

Türkiye de mülteci kozunu en iyi şekilde kullanmakta ve pazarlığı sürdürmektedir. Demokratikleşme üzerinden AB'nin attığı nutuklara karşı 15 Temmuz bir dizi koz da vermiştir Türkiye'nin eline. Bunları da kullanmaktadırlar.

PEKİ, İLİŞKİLER NEDEN BU KADAR GERİLMEKTEDİR?

Başta ABD ve Rusya olmak üzere AB'nin de içinde yer aldığı emperyalist güçler savaş ve saldırganlığı tırmandırmaktadır. Kendi çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmektedirler. Bu çıkar çatışması milyonlarca insanı savaşın ortasında ve evsiz bırakmış, göçe zorlamıştır. Ölenlerin sayısı ise bir muammadır. Bu savaş Ortadoğu coğrafyasının dışına çoktandır çıkmıştır. IŞİD'in Türkiye'de ve Avrupa'da patlattığı bombalar, emperyalist-kapitalist dünyanın savaş politikalarının bir sonucudur. Savaşların kaynağı olan sistemin efendileri savaş ve sonuçlarını kendi coğrafyasından uzakta tutmak istemektedir, ancak bu artık imkânsızdır. AB için Türkiye bir tampon ülkedir ve Türkiye elindeki bu kozu kullanmak istemektedir, pazarlık yapmaktadır. Türkiye'nin IŞİD'e açıktan desteği görülmektedir. IŞİD Avrupa'yı hedef aldığı ölçüde bu AB'yi rahatsız etmektedir.

Mülteci krizinde AB'nin istekleri Türkiye tarafından karşılanmamaktadır. Mültecileri Türkiye'de tutmak, kamplar kurmak, AB'nin sadece istediği koşullarda, nicelikte ve nitelikte göçmeni kabul

etme tutumunu Türkiye boşa düşürmektedir.

AB ülkelerinin çıkarları ABD ve Rusya ile çelişmektedir. Özellikle Rusya'yı Avrupa ülkelerine karşı bir tehdit olarak görmektedirler. Bu tehdit Rusya'nın egemenlik alanlarının genişlemesi tehdididir. Bunun önünü almak için AB ve NATO ülkeleri Rusya'ya tutum almaya kalkmaktadır. Bu tutumla beraber kendi egemenlik alanlarını koruma derdindedirler. Tam da bu süreçte Türkiye Rusya ile ilişkilerini düzeltmeye çalışmaktadır.

AB; ABD ve Rusya ile iyi ilişkileri olan, onların güdümünde hareket eden bir Türkiye'yi istememektedir. Bunun için elindeki kozları kullanmakta ve gerilimi arttırmaktadır. Yani bütün bu gerilimin temelinde emperyalist çıkar ilişkileri bulunmaktadır.

Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecinin hiç bitmemesinin temelinde de aynı gerçeklik bulunmaktadır. ABD ve Rusya ile yakın ilişkileri olan bir Türkiye AB için bir "Truva atı" olacaktır. Ve büyük bir tehlikedir. AB emperyalist-kapitalist bir çıkar birliğidir. Böylesi bir Türkiye bu çıkarlara hizmet etmeyecektir.

Türkiye'deki siyasal ve ekonomik istikrarsızlık, Türkiye AB'ye girdiğinde Türkiye'nin AB'nin sırtında bir kambura dönüşmesi anlamına gelecektir. Bu istikrarsızlığın oluşturduğu devrimci dinamikler, sürekli alt-üst oluşlara müsait siyasal ve ekonomik atmosfer AB'nin temkinli davranmasına neden olmaktadır.

Türkiye önemli bir pazardır. AB bunu Gümrük Anlaşması gibi anlaşmalarla sonuna kadar kullanmaktadır zaten. AB için Türkiye kullanılması gereken enstrü-

mandır. Bu enstrümanın akort edilmesi gerekmektedir. Zaman zaman istemedikleri sesler çıkarmaktadır. Akort tutmadığını düşündüklerinde Erdoğan gibi telleri değiştirmek ilk seçenekleri olmaktadır.

Sonuç olarak Türkiye-AB ilişkilerine yön veren bu çıkar çatışmaları sürecektir. AB elindeki bütün kozları kullanmaya devam edecektir. Özellikle vize muafiyeti, tam üyelik sürecinin başlatılması, mülteci sorununun çözümüne dair sunulacak maddi destek AB'nin en önemli kozlarıdır. Bu kozları kaybetmek istememektedir. Türkiye'yi istediği sınıra çekmeden de gerilimin azalmayacağı açıktır.

Türkiye'nin ise mülteci sorunu ve IŞİD'i kullanmaya devam edeceği de ortadadır. Bugün için ABD ve Rusya ile ilişkileri geliştirmeye çalışması, Suriye pazarından kapmaya çalıştığı payı arttırma çabası Türk burjuvazisi için umut kapısıdır. Buradan yüklenmektedir. Ve çıkmaza girdiği ölçüde ilişkileri germekten de geri durmamaktadır.

Bu çıkmazdan o veya bu şekilde, batarak veya yükselerek çıkılmadan Türkiye-AB ilişkilerindeki gerilimin yeni bir safhaya geçmesi zor gözükmektedir. Toplamındaki bu çıkmaz ipleri germeye devam edecektir.

Ancak şunu da söylemek gerekir ki AB, ABD ve Rusya bir birikim üzerinden hareket etmektedirler. İpler koptuğunda bu birikime yaslanarak ayağa kalkmaları rahat olacaktır. Ancak Türkiye'nin elinde gerilmiş iplerden başka bir şey yoktur. Bu anlamıyla oynadığı kumar büyüktür. Kazanabileceği ise emperyalist efendilerinin verdikleriyle sınırlı olacaktır.

R. U. KURŞUN

Ortadoğu'da kanla besleniyorlar

İngiltere'de "Suudi Arabistan'a silah desteği" konusu gündem olurken, İngiliz emperyalistlerinin kirli savaşlara yaptığı yatırımlar, ülkeyi dünyanın en büyük ikinci ihracatçısı yaptı.

Freedom House'un yayınladığı rapora göre, 2010 yılından sonra İngiliz savaş baronlarının yaptığı ihracatın üçte ikisi Ortadoğu ülkelerine gerçekleşti. Kirli savaşların sürdüğü bölgeler başta olmak üzere 36 ülkeye silah satışı yapıldığına dikkat çekilirken, bunlar arasından 22 ülke üzerinde duruldu.

Son olarak, İngiliz Parlamento-su'nun silah ihracatını "kontrol etme" görevini üstlenen komitesi de Suudi Arabistan'a yapılan silah satışının askıya alınması talebinde bulunurken, buna gerekçe olarak "bu silahların uluslararası hukuka aykırı şekilde kullanılması" gösterildi.

Öte yandan dışişleri bakanı Boris Johnson yaptığı açıklamada Suudi Arabistan'a silah satışını savunan ifadeler kullanmıştı. Suudi Arabistan'a silah satışı, geçtiğimiz dönemde bir kez daha gündem olmuş, önceki dışişleri bakanı da hak ihlallerine ilişkin Riyad'ın soruşturma yürüttüğünü söyleyerek kirli savaşa desteklerini savunmuştu.

Aylan Kurdi'nin katledilişinin 1. yılı

Suriyeli bebek Aylan Kurdi'nin cansız bedeninin Bodrum sahilinde bulunmasının ardından bir yıl geride kalırken, bu süreçte en az bin çocuğun daha Ege ve Akdeniz'de katledilmesi emperyalist savaş ve göçmen politikalarının barbarlıktan başka bir "çözüm" üretmediğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Göçmenlerle ilgili açıklama yapan BM sözcüsü William Spindler, denizlerde hayatını kaybeden her 11 kişiden 3'ünün çocuk olduğunu söyledi. Spindler, bu bir yıl içerisinde en az bin çocuğun Ege Denizi ve Akdeniz'de yaşamını yitirdiğini söyleyerek şöyle konuştu: "Suriyeli Aylan Kurdi'nin ölümünün ardından geçen bir yılda 4 bin 176 sığınmacı boğularak hayatını kaybetti ve Akdeniz her gün ortalama 11 sığınmacıya mezar oldu."

ABD başkanlık seçimleri: Tiyatro devam ediyor

Amerikalılar 58. başkanı seçmek için Kasım ayında bir kez daha sandık başına gidecekler. Yine esas olarak iki parti, Demokratlar ve Cumhuriyetçiler yarışacak. Demokratların adayı Hillary Clinton, Cumhuriyetçilerin adayı ise Donald Trump'tır. Seçimlere hâlâ epey zaman var, ancak, partiler ve adaylar arasındaki yarış şimdiden başlamış bulunuyor. Ülkenin en popüler şirketleri, sözde kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla, hangi parti ve adayın önde görüldüğüne dair anketler yapıyorlar. Adaylarla zaman zaman röportajlar yapılıyor. Partiler ve adaylar ayrıca toplantılar yapıp, neye, niçin talip olduklarını ve seçilmeleri durumunda ABD için neler yapacaklarını açıklıyorlar. Seçimler eksenli hareketlilik seçimler yaklaştıkça daha da hız kazanacaktır.

"RÜYALAR ÜLKESİ ABD"İN GERÇEK TABLOSU

ABD dünyanın en büyük ekonomisine sahiptir. Kapitalizmin merkezi, bir başka ifade ile kapitalizmin Kâbe'sidir. Bundan öte, o, kapitalist dünya denen pazarın egemen gücüdür. Ne var ki kriz onun da gerçeğidir ve bilindiği gibi ilk önce ABD'yi vurmuştur. Kriz bugün de ABD'nin en önemli gerçeklerinden biridir ve atlatılamıyor. Faturasını ise işçi ve emekçiler ödedi ve ödüyor. Dünyada en acımasız iktisadi ve sosyal saldırılar, Amerikan işçi sınıfı ve yerli-göçmen emekçilerine dönük olmaktadır. ABD, dünyada en acımasız kapitalist yoğun sömürü ve baskının uygulandığı ülkedir. Servet ve sefalet arasındaki uçurum dünyanın hiçbir yerinde ABD'deki kadar ürkütücü boyutlarda değildir. "Wall Street'i işgal Et" eylemcilerinin dilinden düşmeyen %1'e karşı %99 sözü tam da bunun ifadesidir. ABD dünyanın en zengin ülkesidir, ama öte yandan da yoksulluğun, açlığın ve sefaletin zirvede olduğu bir ülkedir. En başta Afrika kökenliler olmak üzere göçmenler ve yerli halktan milyonlarca insan evsizdir ve sokaklarda yatmaktadırlar. Wall Street eylemcilerinin deyimi ile Amerika'nın %1'i son derece lüks gökdelenlerde oturup, ihtişam içinde yaşarken, %99'u evsizdir, teneke bir barakaya dahi muhtaçtır.

ABD geçmişte de hem de ciddi boyutlarda ırkçı saldırganlığa sahne olmuştu. Ku Klux Klan adlı ırkçı örgüt bunun aracıydı. ABD şimdi yine ırkçı saldırganlığın en fazla sahne aldığı ülke konumundadır. Yine siyahlara dönük dur durak bilmeyen

ve sonu cinayetlerle biten olaylara sahne olmaktadır. Tüm kapitalist devletlerde olduğu gibi burada da ırkçılık bir devlet politikasıdır ve çok acımasızca uygulanmaktadır.

ABD tarihi işgalciliğin, kovboyların ve şeriflerin tarihidir. Şimdi bunlara ABD polisi eklenmiştir. ırkçı eyalet valileri, savcılar, yargıçları bunları tamamlamaktadır. Sözde uygarlığın en gelişmiş ülkesi olan ABD, elektrikli sandalye işkencesi ile gerçekleştirilen idam cezasının da ülkesidir. Polis devleti uygulamaları "vakayı adıye"dendir. Şerif ruhlu polisler uyarıya gerek duymadan sokak ortasında ve güpegündüz yargısız infaz yapmaktadırlar. Kısacası ABD, günümüzdeki en büyük polis devletidir.

Öte yandan ABD aynı zamanda dünyanın en büyük askeri gücüdür ve NATO gibi bir saldırganlık, savaş ve iç savaş aygıtı ile dünyaya hükmetmektedir. Bir parça tartışmalı hale gelse de hâlâ emperyalist dünyanın hegemonudur ve bugün de hegemonya savaşının, bunun ifadesi olan emperyalist saldırganlığın ve savaşın başını çekmektedir.

"Rüyalar ülkesi ABD"nin gerçek tablosu budur. ABD başkanlık seçimleri işte bu koşullarda yapılacaktır.

AMERİKA DEMOKRASİSİ VE SEÇİMLERİNİN DEĞİŞMEYEN NİTELİĞİ

Türkiye, İsviçre, Almanya, ABD fark etmez; demokrasi mutlak surette bir sınıfın, burjuvazinin damgasını taşımaktadır. Sadece burjuvazi için vardır ve sadece onun yararlandığı bir şeydir. Toplumun büyük çoğunluğu hiçbir alanda bu demokrasiden yararlanmaz. Bunun en iyi örneklerinden biri de söz konusu ülkenin egemenleri tarafından demokrasinin bir alameti olarak gösterilen seçimlerdir. Ne

var ki bu, ister geri isterse en gelişmiş bir ülkede olsun, demokrasinin varlığına inandırıcılık kazandırılmak için birkaç yılda bir başvurulmuş son derece sahte ve aldatıcı bir işlemdir.

Burjuva demokrasisinin en ileri örneği ülkelerde bile seçim sistemleri baştan aşağı anti-demokratiktir ve seçimler de halkın iradesini açığa çıkartmak ya da belirlemek için yapılmaz. Aylar süren kampanyalar yürütülür, adaylar yarıştırılır, nedir ki gerçekte yapılan, hiçbir karşılığı olmayan söz ve vaatlerle işçi ve emekçileri aptallaştırıp, sersemletmekten başka bir şey değildir. İşçi ve emekçilerin seçme ve seçilme hakkı tam bir yalandan ibarettir. İşçi ve emekçiler seçimlerin sadece figüranlarıdır, dolgu malzemesidirler. Burjuvazi kendi günlük işlerini yapacak, bir dönem kendisine hizmet edecek ve elbette işçi ve emekçileri en iyi aldatan "Komite"yi belirler, hepsi bu.

Tüm bunlar fazlasıyla ABD için de geçerlidir. ABD demokrasisi Wall Street demokrasisidir. Büyük petrol ve silah tekelcilerinin, Detroit milyarderlerinin, %1'in demokrasisidir. ABD seçim sistemi de, bunun dolaysız sonucu olan seçimleri de dünyanın en anti-demokratik sistemi ve seçimleridir. Demokrat ve Cumhuriyetçi; her dönem bu iki parti sahne alır. Her zaman bu iki parti iktidara aday olur. ABD'de seçim tekellere bir hizmet yarışıdır. En iyi hizmetçiyi belirleme işlemidir. Kimin aday olacağına dahi büyük tekeler karar vermektedir. Çatışma da uzlaşma da onların çıkarları gözetilerek yapılıyor.

Bunların dışındaki adaylar sadece ve sadece seçimlerin figüranlarıdır. Kaldı ki Demokrat ya da Cumhuriyetçi, iki partiden birinden birinin adayı olmak dışında bir şansları da bulunmamaktadır. Bu nedenledir ki kendisine solcu ya da sos-

yalist diyenler de Amerika'nın demokrat yüzü olarak sunulan Demokrat Parti'den aday olmaktadır. Kısacası ABD seçimleri dünyada işçi ve emekçilerin en fazla dışında kaldığı seçim örneğidir.

BAŞKANLIK SEÇİMLERİ VE ADAYLARINI BEKLEYEN GÖREV VE SORUMLULUKLAR

ABD başkanlık seçimleri, mevcut kriz yüzünden kapitalizmin nefessiz kaldığı, ABD ve diğer emperyalist devletler için savaşa başvurmaktan başka bir çözüm yolunun bulunmadığı, ırkçılığın adeta bir devlet politikası olarak sürdürülmek zorunda olduğu, burjuva demokrasisine dahi tahammül edilmeyip, her yerde polis devleti uygulamalarının, koyu bir siyasal gericiğin egemen hale geldiği, faşizmin yeniden halkların yaşamına dönük yakın bir tehlike haline geldiği, emperyalist saldırganlık ve savaşların gemi azağına aldığı, ABD ile rakip emperyalist devletler arasındaki hegemonya kavgasının iyiden iyiye kızıştığı, eninde sonunda patlak verecek olan yeni bir emperyalist savaş için ABD'yi hazırlamanın yaşamsal önem kazandığı kritik bir süreçte yapılacaktır.

Seçimlerde yarışan iki patinin ve adaylarının kendilerine has özgünlükleri, nüans farklılıkları olsa da temel sorunlarda, dönemsel ihtiyaçlar konusunda ve en çok da ABD'nin devlet olarak çıkarları konusunda özünde ve esasında aynı yerdeler. Hillary Clinton'ın Wall Street kodamanlarının temsilcisi olduğu ileri sürülüyor. Ne var ki aynı şey Donald Trump için de geçerlidir. Keza Hillary'nin savaş yanlısı, Trump'ın ise daha ılımlı biri olduğunu ileri sürenler var. Bu tastamam bir uydurmadır. Gerçekte Trump da ABD'nin savaş politikalarını savunmaktadır. Afganistan, Trump'ın adayı olduğu Cumhuriyetçi Parti'nin ve Bush'un eserdir. Emperyalist savaşlar serisini başlatma şerefi(!) Trump'ın partisine aittir. Trump Irak ve Libya işgallerini de doğru bulmuş ve desteklemiştir. Demek oluyor ki H. Clinton ile D. Trump arasındaki yarış da, savaş da "şahinlerin savaşı"dır. Hangisi seçilirse seçilsin Amerika ve tüm dünya işçi ve emekçilerine acı ve yıkımdan başka bir şey sunmayacaktır.

Sonuç olarak, ABD'deki başkanlık seçimleri hangi partinin ve bu ikisinden hangisinin yukarıdaki caniyane icraatları en iyi biçimde gerçekleştireceğini kararlaştırmak için yapılıyor. Kısacası, sahne aynı sahne, piyes aynı piyestir.

TTIP: Emperyalist sömürü, yağma ve haydutluğun yeni bir aracı

D. Yusuf

TTIP (Transatlantik Serbest Ticaret Anlaşması) AB ile ABD arasında sonuçlandırılmayı bekleyen anlaşmanın adıdır. Bu anlaşma için 2013 yılında başlatılan görüşmeler hâlâ devam ediyor. Özellikle Almanya ve ABD bu konuda çok istekli olmalarına ve imzaya çok yakın durmalarına rağmen, anlaşma bir türlü imzalanıp-sonuçlandırılmadı.

Bunun başlıca iki nedeni var. Biri, tekellerin kendi aralarındaki çıkar çatışmaları, diğeri de dünya ölçüsünde bu anlaşmaya karşı yükselen ve gitgide büyüyen tepkilerdir. Daha açık söyleyişle, her yerde işçi ve emekçilerin bu yasaya geçit vermemek amacıyla gerçekleştirdiği protesto gösterileridir. 2015 yılında, Berlin'de çeşitli parti, sendika, ilerici dernek ve göçmen örgütünün ön ayak olduğu 250 bin kişinin katıldığı, Almanya'da ikinci dünya savaşından sonra yapılan en büyük eylem bunun en akılda kalanıdır. Ardından, 2016 yılında ve yine Almanya'nın Hannover kentinde 90 bin kişinin katıldığı bir gösteri daha gerçekleştirildi.

Bu gösterilerin de etkisiyle sözleşme bir türlü sonuçlandırılmadı. Ve dahası Fransa Dış Ticaret Bakanı, kapıları tümüyle kapamamakla birlikte, Eylül ayında görüşmeleri bitireceklerini açıkladı. TTIP'e dönük tepkiler aralıksız biçimde sürüyor. Bu arada, benzer biçimde tepkilere neden olan bir anlaşma daha var; CETA. Yani AB ile Kanada arasında imzayı bekleyen Serbest Ticaret Anlaşması.

Eylül ayında bu iki anlaşmaya karşı yeni gösteriler olacak. Örneğin 17 Eylül'de Almanya'nın Berlin, Frankfurt, Stuttgart, Leipzig, Münih ve Köln kentlerinde işçi ve emekçiler bir kez daha sokaklara çıkacaklar. Kimi sol partiler, ilerici sendikalar, ATTAC, göçmen örgütleri ve Yazarlar Birliği'nin oluşturduğu cephe epeydir gösteriler için yoğun biçimde hazırlık yapıyorlar. Görsel ve yazılı materyaller aracılığıyla işçi, emekçi, ilerici ve devrimci çevreleri protesto gösterilerine katılmaya çağırıyorlar.

TTIP İŞÇİ VE EMEKÇİLERE DÖNÜK İKTİSADİ-TİCARİ-MALİ, DEMOKRATİK-SİYASİ, ÇOK YÖNLÜ VE ÇOK KAPSAMLI BİR SALDIRIDIR

AB ve ABD'nin, dünya hasılasının yaklaşık yarısını ve ticaretinin 1/3'ünü oluşturan bu iki gücün anlaşması durumun-

da, özetle, gümrük vergileri sıfırlanacak, mevzuat değiştirilerek tüm gümrük duvarları yıkılacak. Yani yasalar değiştirilerek sınırsız ticaretin önündeki tüm engeller kalkacak ve her türlü yasal imkan oluşturularak yatırım kolaylığı sağlanacaktır. Böylece, bu iki gücün engelsizce ticari faaliyet yürüttüğü dünyanın en büyük pazarı oluşacaktır.

Hiç kuşkusuz bu anlaşma sadece ticari ve mali bir anlaşma değildir. İktisadi-ticari-mali alandan sosyal, demokratik-siyasi her alana dek sonuçları olacak olan çok yönlü ve çok kapsamlı bir anlaşmadır. Öte yandan söz konusu olan iki dünya devidir. Dünyanın en gelişmiş ekonomisine sahip iki emperyalist büyük devlettir. Bu anlaşma imzalanır da gerekli yasal düzenlemeler yapılırsa eğer, AB ve ABD'nin en büyük sermaye tekellerinin önü sınırsız biçimde açılacak, azamının azamisi kâr elde etmeye başlayacaklardır. Açgözlü bu tekellerin kasaları daha fazla dolacak, zenginliklerine zenginlik katacaklardır. Zira bu anlaşma yürürlüğe girdiği durumda şöyle bir tabloyla karşılaşacağız:

- Bu anlaşmanın imzalanması demek ulusal hukukun yok hükmünde sayılması demektir. Dolayısıyla, bu anlaşma yürürlüğe girer girmez ulusal hukuk askıya alınacaktır. Yabancı şirketler ve yatırımcılar devletle eşit konumda olacaklardır. O kadar ki, gerektiğinde bu devletleri mahkemeye verebileceklerdir.

- Şirketler yaptıkları işlerde vergiden muaf tutulacaklardır. Zararları ise, esas olarak işçi ve emekçilere fatura edilecektir.

- Bu yasa ulusal ve uluslararası hukukun da üstünde tutulacak, böylece, işçi ve emekçilerin yılları bulan dış mücadeleleri sonucunda elde ettikleri tüm hakları gasp edilecektir.

- İşçiler azgın ve haksız bir rekabet ortamına sokularak, ücretleri en alt düzeye indirilecek, çalışma ve yaşam koşulları daha da kötüleşecektir.

- Kriz bahanesi ile işten atmalar kitlesel boyutlar kazanacak, işsizlik çığ gibi büyüyecektir. Yoksulluk derinleşecek, nüfustan daha hızlı büyüyecektir.

- Önü sınırsızca açıldığı için, açgözlü tekeller dünyanın her yerinde yer altı ve yer üstü kaynaklarını acımasızca sömürecek ve yağmalayacaklardır.

- Keza, tekeller azami kâr hırsı ile doğayı tahrip edecek, insanlığın beslen-

mesi ve sağlıklı yaşamasının koşullarını dinamitleyip, iyice imkansız hale getireceklerdir.

-Ve nihayet, açgözlü tekellerin, esasta da petrol ve silah tekellerinin sefil çıkarları için yürütülen savaşlar, ayrı bir yıkım olacaktır. Sadece bu nedenle, milyonlarca insanın yerini yurdunu terk etmesini tetikleyecek, günümüzde yeniden bir insanlık dramına dönüşen mülteciliğe yeni ve daha büyük boyutlar kazandıracaktır.

TTIP EMPERYALİST SÖMÜRÜ, YAĞMA VE HAYDUTLUĞA DAHA İLERİ BOYUTLAR KAZANDIRACAKTIR

Ulusal çitler çoktan yıkıldı. Ulusal ekonomiler ve ulusal pazarlar çoktan tarihe karıştı. Günümüzde ulusal ve uluslararası hak ve hukuk üzerine söylenen tüm sözler bir ikiyüzlülükten ve aşağılık yalandan ibarettir. Ulusların ve halkların özgür iradeleri de günümüzde yok hükmündedir. Zira çağımız emperyalizm, yani azami kârdan başka bir şey düşünmeyen açgözlü tekellerin çağıdır. Dünyanın efendileri emperyalistlerdir, emperyalist birkaç büyük devlettir. Bu emperyalist büyük devletler tüm dünyaya hükmetmektedir. Dünya pazarına bunlar hakimdir, döne döne bu pazarı paylaşanlar, bu amaçla yeniden ve yeniden savaş çıkaranlar da onlardır. Güçleri sayesinde ve zora dayalı biçimde kurdukları dünya düzeni bir haydutluk düzenidir. Her türlü sömürünün, baskının, işsizliğin, yoksulluğun, eşitsizliğin ve savaşların kaynağı bu emperyalist tekellerdir, onların temsilcisi devletlerdir. Bu düzen 67 kişinin sahip olduğu sermaye ve mal varlığının 3.5 milyar insandan fazla olduğu bir acımasız düzendir.

AB ve ABD'nin açgözlü en büyük tekelleri tüm bu melanetlere daha devasa boyutlar katmak için bu anlaşmayı bir an önce imzalamak istemektedirler. Kapitalist-emperyalistler geçmişte de ticaret özgürlüğü adına, keşfedilmemiş topraklardan başlayarak dünyamızın en ücra köşelerini sömürgeleştirdiler. Yerli halkların kıyımı üzerinden onlara ait ne varsa el koydular, yağmaladılar. Bunun için savaşlar verdiler, haçlı seferleri düzenlediler. Bunları yaparlarken ne hak ne de hukuk dinlediler. Çünkü onlar beyaz adamlardı, efendilerdi, efendi olarak doğmuşlardı. El koydukları toprakları onlar keşfetmişti, yer altı ve yer üstü tüm zenginlikler onların doğal hakkıydı. El

koymaları için onları bekliyordu. Yani onlar ilk andan itibaren hayduttular.

AB, ABD ve Kanada'sı ile tüm emperyalist devletler bugün de bu aynı şeyleri yapıyorlar. Hem de küresel düzeyde oluyor bunlar. ABD uluslararası haydutluğun merkezidir. En açgözlü tekeller ABD ve Alman tekelleridir. Ama doymuyorlar. TTIP denen şey işte açgözlülüğün, kâr hırsının ürünü ve ifadesidir. Emperyalist sömürü, soygun ve yağmaya daha acımasız ve daha devasa boyutlar kazandırmak için çıkartılmak isteniyor. Bu anlaşma, deyim uyunsa işçi ve emekçiler için yaşamı cehenneme çevirecek, daha acımasız bir yeni haçlı seferidir. Emperyalist haydutluğa meşruiyet kazandırmanın aracıdır.

Öyle ki bu anlaşma aynı zamanda, Lenin'in deyimi ile, birkaç emperyalist büyük devletin iktisadi kudretlerine dayanarak, ekonomisi zayıf kapitalist devletlere boyun eğdirme niteliği de taşımaktadır. AB'nin, esas olarak da Alman tekeli devletinin Yunanistan örneğindeki gibi periferisindeki ülkelere boyun eğdirmek, onları sömürgesi haline getirmek için yaptıkları, buna iyi bir örnektir.

TTIP VE CETA'YA KARŞI MÜCADELEYE

Her gün yeni bir bahane ile işçilerin, emekçilerin ve tüm bir insanlığın ağır bedeller ödeyerek kazandığı kazanımlar parça parça yok ediliyor. Bir avuç açgözlü büyük tekel sadece bugünümüzle değil, geleceğimizle de oynuyor. Buna izin veremeyelim.

Kapitalizmin, eş deyişle de AB ve ABD tekellerinin dünya işçilerine ve emekçilerine dayattığı TTIP ve CETA adlı sömürü, soygun ve haydutluk aracı anlaşmaya geçit vermemek için mücadele sınıf devrimcilerinin esaslı görev ve sorumluluğudur. Tekellerin aşırılıklarını törpülemek, sınırlamak ve kabul edilebilir kılmak reformist, sosyal-demokrat ve ATTAK türü akımların temel politikalarıdır. Sınıf devrimcisi komünistler ise doğal olarak anti-kapitalist perspektifle 17 Eylül'de gerçekleştirilecek TTIP ve CETA karşıtı gösterilere katılacaklardır.

Kapitalist sömürüye ve emperyalist barbarlığa karşı, seçeneğimiz devrimdir! Sınıf devrimcilerinin şiarı budur. 17 Eylül'de yapılacak olan TTIP ve CETA karşıtı gösterilerde bu şiarı haykıracaklardır.

Çocukların özgürlüğü için yıkılacak düzen...

"-Burda uçmaz Barış'cım, çok küçük gelir bu avlu ona.

-Küçük uçurtma uçururuz.

-Yine uçmaz. Kocaman çayırlarda uçurmak gerekir.

-Kocaman çayır nasıl olur İnci?"

"Uçurtmayı vurmasınlar" filminin küçük Barış'ı gibi yaklaşık 600 çocuk, bugün, kocaman çayırları tanıyamadan, 20 adımlık avlular, duvarlar, metaller ve plastikler arasında büyüyor. Toprakla oynayamadan, doğayı keşfedemeden, kendi akranlarıyla sokaklarda koşuşturamadan, en basit bir oyuncak ile bile oynayamadan büyüyorlar. Annesinin aldığı "ceza" sonucu hapishane ile tanışan veya hapishanede doğan çocuklar anneleri ile beraber "tutsak" alınıyorlar.

İlgili mevzuatlarda anneleriyle beraber hapiste tutulan çocukları doğrudan ilgilendiren Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 65. maddesi "Hükümlünün bakıma muhtaç çocuklarının barındırılması" başlığını taşıyor. Bu madde içinde 0-6 yaş grubundaki çocukların anneleriyle kalabileceği, onlara yaş, durum ve ihtiyaçlarına göre yiyecek ve içecek verileceği, bu çocukların 3 yaşından sonra hakim kararıyla çocuk yuvalarına veya yetiştirme yurtlarına yerleştirilebileceği belirtiliyor. Bu kanunun 105/A maddesinde ise "Sıfır-altı yaş grubunda çocuğu bulunan ve koşullu salıverilmesine iki yıl veya daha az süre kalan kadın hükümlüler" için denetimli serbestlik de öngörülüyor. Fakat bu haktan siyasi mahkûmlar yararlanamıyorlar. Türkiye'nin de taraf olduğu Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'nde, "çocukları ilgilendiren bütün faaliyetlerde, çocuğun yararı temel düşüncedir" deniliyor. Çocukların yaşam, gelişim, korunma ve katılma haklarının olduğu kabul edilerek bu hakların uygulanmasında ayırım gözetmemek, çocuğun yüksek yararını düşünmek, hakların uygulanması için her türlü yasal, idari ve diğer önlemleri almak gibi temel ilkeler ilan edilmesine rağmen çocuklar anneleri ile beraber tutsak ediliyor.

Siyasi veya adli fark etmeksizin hapishaneye giren kadınlar 0-6 yaş çocuklarını çoğunlukla yanlarına almayı tercih ediyorlar. Bir bebeğin annesine olan ihtiyacı, dışarıda çocuğa bakacak akrabanın bulunmayışı ve çocuk esirgeme yurtlarının günümüz Türkiye'sinde tecavüzle anılan sicili gibi etkenler düşünüldüğünde kadınlara başka bir alternatif bırakılmamış oluyor.

Çocukların kocaman çayırlarda özgürce uçurtma uçurabilmesi ve Nazım'ın dediği gibi kırmızı elmalar gibi gülebilmeleri için bu köhne düzenin ve onun kanunlarının yüksek duvarlarının yıkılması gerekmektedir.

HAPİSHANEDE "ÇOCUK" OLMAK MI, OLAMAMAK MI?

Hapishanelerde ise çocuklar adeta "yok" sayılıyor. Onlara ayrı bir yatak verilmeyerek anneleri ile beraber daracık bir yatakta uyumaları, annelerine düşen günlük ekmekten tüketmeleri, tüm mahkûmlara verilen yemekten yemeleri bekleniyor. Çocukların gelişimi için gerekli asgari besin öğelerine ulaşmaları annenin maddi durumuna bağlı ve hapishanenin kantinindeki hazır gıda yiyeceklerle sınırlı. Güneş ile avlu saatlerinde buluşabilen ve sıkça hastalanan çocuklar için yine tüm mahkûmlara uygulanan

prosedürler geçerli. Örneğin haftada bir-iki gün hapishaneye gelen doktor için dilekçe yazmak, muayenede yazılan ilaçlar için en azından iki gün beklemek gerek. Hastaneye sevk edilen çocuklar tüm mahkûmlar gibi dar ve havasız ring hücrelerinde diğer mahkûmlarla beraber yolculuk yapıyor ve kimi durumlarda anesinden alınarak tek başına bu yolculuğa çıkarılıyor.

Kreşi bulunan hapishane sayısı ise çok az ve var olan kreşlerden 3-6 yaş arası çocuklar yaralanabiliyor. Kreş yine hapishane içinde bulunuyor ve hapishanede bulunan tüm çocuklar 24 saatin kü-

çük bir kısmını, tek farkı üzeri rengârenk boyanmış olan aynı "duvar"lar arasında resim yapıp oyuncaklarla oynayarak geçirebiliyorlar. Haliyle topraktan, ağaçtan, yani doğadan yalıtılmış, yine kapalı bir alanda verilen bu "hizmet" çocukların fiziksel ve zihinsel gelişimine bir katkı sunmanın çok gerisinde. 0-3 yaş arasındaki çocuklar ise bu göstermelik hizmetten de yararlanamıyor. Hapishanelerde çocuklar 3 yaşına kadar eğer koğuşunda başka bir çocuk yoksa, ki çok seyrek olarak iki ve daha fazla çocuğun aynı koğuşta kaldığı gözlemleniyor, "çocuk" görmeden büyüyebiliyor. Koğuşlara ise güvenlik gerekçesi ile oyuncak alınmıyor. Gelen oyuncaklar içleri açıldığı için kullanılamaz duruma sokuluyor.

Akranları ile vakit geçiremeyen, oyuncaklarla oynayamayan, beslenme ve sağlık gibi en temel haklardan yoksun bırakılan çocuklar hapishanelerde arama, sayım gibi uygulamalarla da karşı karşıya kalarak büyüyor. Kısacası çocuğun gelişim hakkı hapishanelerde her adımda ihlal ediliyor.

KOCAMAN ÇAYIRLARDA ÖZGÜRCE UÇURTMA UÇURABİLMEK İÇİN...

Çocukların katledildiği, tecavüzlere uğradığı, küçük yaşlarda çalıştırıldığı, iş cinayetlerine kurban verildiği, açlık ve sefalet içinde büyüdüğü bu topraklarda hapishanelerde anneleri ile beraber çocukların "tutsak" edilmesi ve en temel haklarından yoksun bırakılarak gelişimlerinin engellenmesi, şaşırtıcı olmamakla beraber kabul edilemez de.

Demokratik kitle örgütleri kadın tutsaklar ve çocukları için hapishanelerde alınması gereken önlemler üzerinde çalışmakta bu çerçevede projeler ve talepler ortaya koymaktadır. Bu proje ve taleplerin yüksek sesle dillendirilmesi ve anne-çocuk sağlığı için gerekli adımların atılması elzemdir. Ancak unutulmamalıdır ki hiçbir önlem çocukların kocaman çayırlarda özgürce uçurtma uçurabilmesinin yerini tutamaz. Anneleri ile beraber mahkûm edilen veya kapitalist sistemin "suç" a sürüklediği ve bugün hapishanelerde bulunan çocukların zihinsel ve bedensel gelişimi dört duvar arasında sağlıklı olarak gerçekleşemez. Çocukların kocaman çayırlarda özgürce uçurtma uçurabilmesi ve Nazım'ın dediği gibi kırmızı elmalar gibi gülebilmeleri için bu köhne düzenin ve onun kanunlarının yüksek duvarlarının yıkılması gerekmektedir.

Hapishanelerde 600 çocuk...

Kapitalizm var olduğu sürece hapishaneler her zaman tıka basa dolacak, 600'den çok daha fazla çocuk hapis kalacak. Nihai çözüm kapitalizmin alaşağı edilmesiyle mümkün.

İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) Kasım 2015'te hazırladığı rapora göre hapishanelerde 2 bin 296 çocuk hapis. Bunların çoğunluğu 12 yaşındayken 13 kurşunla katledilen Uğur Kaymaz'la aynı "suçu" işlemiş. Pozantı hapishanesindeki çocuklara cinsel taciz olayından akıllardadır bu çocuk "suçlular".

İHD'nin aynı raporunda 600 çocuğun da "suç" işleyecek yaşta olmamasına rağmen, yani "suç"suz olmasına rağmen annesiyle birlikte hapis olduğu belirtiliyor. Bu 600 çocuktan en bilineni Poyraz Ali. Poyraz Ali otistik bir çocuk. Annesi, Alaattin Çakıcı gibi devlet için cinayet işleyen bir mafya değil, düşüncelerinden dolayı hapiste olan bir insan. Bu yüzden Poyraz Ali de annesi de hâlâ hapisteler.

600 çocuğun hapiste olma nedeni annelerinin işlediği iddia edilen suçlar. Koğuştaki adım atacak yer kalmıyor diye onlara verilen küçük ranzalar koğuşa alınmıyor. Bu yüzden de anneleriyle aynı yatakta uyuyorlar. Bu çocukların bazıları henüz bebek. Arkadaşının emziğini çalmaktan daha ağır bir suç işlemeyecekleri halde, annesinin hapiste olma nedenine göre, ağır cezalık hapis bile yatabiliyorlar.

Fabrikaların, işyerlerinin ezici bir yoğunluğunda kreş yokken, hapishane nüfusunun sürekli çoğaldığı, ranzalarda nöbetleşe yatırılır hale geldiği koşullarda, hapishanelerde kreş olacağını düşünmek saflık olurdu. Kreş olmalı mı? Kesinlikle olmalı.

Çocuğun emzirme sürecinde annesinin yanında olması şart. Yani yaklaşık 1 yıl. Ama 1 yaşından büyük çocuklar hapisteye kalıyorsa, demek oluyor ki annenin dışarıda çocuğunu bırakabileceği kimsesi yok. Kendine can yoldaşı olsa bile hiçbir anne çocuğunun hapisteye kalmasını istemez. Dışarıda bırakabileceği kimse olmadığı için çocuğu hapistedir. Annenin bu imkanı yok ama devletin ayakta kalması için çocuğu hapistedir. Annenin bu imkanı yok ama devletin ayakta kalması için çocuğu hapistedir.

Poyraz Ali'nin annesi konumuz dışında. Ama bütün adli suçlar için, suçu sistem üretir demek, yanlış olmaz. Fuhuş, hırsızlık, cinayet bunların her birinin tekil nedenleri vardır kuşkusuz. Ama hepsinin ortak paydası kapitalist sistemdir. Fuhuş

kapitalizmde neredeyse bir iş kolu durumuna gelmiştir. Hırsızlık ve cinayetler ise kapitalizmin kriziyle doğru orantılı olarak artar. Kriz koşullarında toplumsal cinnet geçiriliyor. Günlük toplumsal cinnet olayları alt alta sıralansa epey bir yer doldurur. Herkes borç batağında. Borcu ödemek, sağlıklı düşünemeyecek kadar çaresiz olduğunda ya cinayetin ya hırsızlığın ön koşulu haline geliyor. Eğer annenin suç işleme hastalığı gibi garip bir hastalığı yoksa, onu koşulları suç işlemeye yöneltmiştir. Bu koşullar da kapitalizmin ürünüdür.

Kapitalizm var olduğu sürece hapishaneler her zaman tıka basa dolacak, 600'den çok daha fazla çocuk hapis kalacak. Nihai çözüm kapitalizmin alaşağı edilmesiyle mümkün. Evet, nihai çözüm bu. Ne var ki hapisteki çocukların, bebeklerin sorunu bugün de çözülebilir. Sermaye devleti, kâr getirmiyor, tersine kendine ekonomik külfet oluyorsa bu sorunu çözmek için adım dahi atmaz. Sermaye devletine adım attırmak için bu konuyu da her zaman gündemde tutarak mücadele etmek gerekiyor.

M. KURŞUN

Silivri'de baskılar

Darbe girişimi ve OHAL ilanının ardından hapishanelerde siyasi tut-saklara yönelik baskılar arttı. Silivri Hapishanesi'ne sürgün edilen siyasi tutsaklardan Deniz Tepeli, *Görölmüş-tür* ekibine gönderdiği faksta hapishane maruz kaldıkları tecrit ve tacizleri anlattı.

KADIN TUTSAKLAR TACİZ EDİLİYOR

İki kadın tutsak olarak sürüldükleri hapishaneye girişte "malum uygulamalara" maruz kaldıklarını belirten Tepeli, erkek gardiyanların kendilerine 'müdahale' ve 'temasta' bulunduklarını belirtti. Tacizin hücrelerde de devam ettiğini, kadın olmalarına rağmen banyo ve yataklar dahil gardiyanların içeriye izleyebileceği pencere olduğunu, küçük olan havalandırma da kamera bulunduğu ve her anlarının izlendiğini anlattı.

GÖZ TEMASI BİLE YASAK

Tepeli, tek tutulduklarını ve göz teması bile kurabilecek alanlardan yoksun olduklarını belirtmesinin yanında; birçok eşyalarının gasp edildiğini, kitaplarının dahi iki hafta sonra "10 kitap sınırlamasıyla" verildiğini söyledi. Ayrıca Cumhuriyet, Evrensel, BirGün ve Sözcü gazetelerinin yasaklandığını ifade etti.

TELEFONDA ANLATMAYA ENGEL

Aileleri ile yaptıkları telefon görüşmelerinde, hapishanede yaşadıkları sorunları anlatmak istediklerini belirten Tepeli, gardiyanların buna izin vermediğini, tecrit ve tacizlerle ilgili konuşmaya başladıkları anda telefon kartını çektiklerini söyledi. Tepeli, tüm baskılara rağmen, faksını "Direniş kazanacak, dayanışma kazanacak" ifadeleriyle sonlandırdı.

Bayramda yasak

Tekirdağ 1 No'lu T Tipi Hapishanesi'ndeki siyasi tutsaklar Mert Avcı ve Hakan Karabey'in ailelerine, bayram görüşünün yasaklandığı söylendi. Bayram görüşünün yapılacağı günü öğrenmek için bir hafta boyunca hapishaneyi arayan aileler, "Belki olur, belki olmaz" sözleriyle oyalandılar.

5 Eylül günü ise bayram görüşü yapılmayacağını öğrenen aileler, hapishane yetkililerinin kendilerine "Adalet Bakanlığı kararıdır. Bayramda adliye görüş var ama siyasi davası olanlara görüş yok, gelmeyin" dediklerini aktardılar.

Şiddete uğrayan kadınlar, devlete güvenmiyor!

Verilere göre, Ağustos ayında kadına yönelik şiddet oranlarında önceki aylara oranla iki kat artış yaşandı. 33 kadın öldürüldü, 23 çocuk istismara uğradı, 26 kadın cinsel şiddet yaşadı, 5 nefret cinayeti gerçekleşti. Ancak gerçek rakamların bunun çok daha üstünde olduğu herkesin tahmin edebileceği bir gerçek.

Kadına yönelik şiddetin artmış olmasına şaşırılmamak gerek. Zira toplum ölçeğinde şiddetin tırmanışa geçtiği, gün geçtikçe şiddet toplumuna dönüştüğümüz bir süreçten geçiyoruz.

Darbe ve sonrasında yaşananlar, iktidar eliyle yapılan kıskırtmalar, Suriye'ye yönelik işgal hareketiyle birlikte her türlü kirli işte parmağı olan cihatçı çetelerin bizzat iktidar tarafından meşrulaştırılması, cezaevlerinde darbecilere yer açılması için eli kanlı katillerin (ki bir kısmı

kadın cinayetinden içeride olan) serbest bırakılması vb. gelişmelerle şekillenen bir tablo var karşımızda. Kadına yönelik şiddetin artması da bu tablo içinde yerini buluyor.

Bütün bunlara paralel olarak kadın cinayetlerinde de kadınlara vahşi işkenceler uygulanıyor.

Mersin'de Suphiye Avşar, defalarca bıçaklanarak, Eskişehir'de Amina Demirtaş dövülerek, Konya'da Menekşe boğazı kesilerek, Antalya'da Gülizar ise boğazı kesilerek ve başı taşla ezilerek öldürülüyor. Kadına yönelik şiddetin boyutları her geçen gün tırmanıyor. Hatta bir trans kadın yakılarak öldürülmüş olarak bulunuyor.

Uğradığı şiddet sonucu ölümden dönen kadınların yaşamı ise ölümden beter. 6284 sayılı yasaya göre kadınların

şiddetten korunmak için yaptıkları başvurular ise sonuçsuz kalıyor. Eski erkek arkadaşı tarafından defalarca bıçaklandığı halde şans eseri ölümden dönen Tuba Korkmaz, basına yaptığı açıklamada "polis kendisini koruyacağına inanmadığını" söylüyor.

Adana'da boşanıp tekrar barıştığı eşi tarafından ayağından vurulan, kocasından 7 kez şikayetçi olmasına ve üzerinde koruma kararı olmasına rağmen, ardı ardına ölümlerden dönen Sevinç T. ise, "ben ölünce gelecek adaleti istemiyorum" diyor.

Şiddet uygulayanın, gücünü devletten aldığı, aynı zamanda elini kolunu sallaya sallaya dolaştığı bir durumda, emekçi kadınların, bırakalım insanca yaşamayı, sadece "yaşayabilmesi" için bile bu düzeni değiştirmeye ihtiyaç var.

Hindistan'da turist kadınlara "öneri": Etek giyme!

Kadına yönelik cinsel şiddet, dünya genelinde her geçen gün artıyor. Emperyalist kapitalizmin vahşi ve kanlı yüzü, kadınlar ve çocuklar üzerinde şiddet olarak kendini gösteriyor. En "modern" ülkesinden en "yoksuluna" kadar tüm ülkelerde kadınların kaderi değişmiyor.

Kadına yönelik şiddetin en fazla yaşandığı ülkelerden biri ise Hindistan. Rakamlar bu açıdan fazlasıyla ürkütücü.

1953 yılından 2011 yılına kadar geçen süreçte Hindistan'da tecavüz vakalarının %873 arttığı ifade ediliyor.

Cinsel şiddetin boyutu, yer yer kitlesel tepkileri, hatta kadınlar içinde şiddete karşı örgütlenmeleri doğuruyor.

Hatırlanacağı üzere, bundan 4 yıl önce Yeni Delhi'de 23 yaşında üniversite öğrencisi bir kadının, erkek arkadaşıyla bindiği otobüste 6 kişinin tecavüzüne uğraması, ardından demir çubuklarla dövülerek yaşamını yitirmesi, Hindistan'da kitlesel gösterilerin yaşanmasına yol açmıştı. Tecavüz eden gençlerden biri mahkemedeki sorgusunda, "akşamın o saatinde yanında bir erkekle sokakta olmasının cezasını verdiklerini" söyleyebilmişti. Açıklamalar hiç yabancı gelmiyor değil mi?

Hindistan'da egemenler, cinsel şiddeti engellemek için tedbirler alacakları yerde, Türkiye'deki gibi kadınlara "cinsel şiddetten korunmayı" öğütüyorlar.

Nasıl ki Türk devletinin bir bakanı kız çocuklarına şiddetten korunmak için "bağırma" öğütüyorsa, Hindistan Kültür Bakanı da kadın turistlere "etek giymemeyi" öğütüyor.

Geçtiğimiz günlerde basına açıklamalarda bulunan Hindistan Kültür Bakanı, turistlere "Hindistan'da yapılacak ve yapılmayacak şeyler" listesi verdiklerini açıkladı. Bu listede "küçük şehirlerde turistlerin yalnız dolaşmaması ya da etek giymemesi, seyahat ettikleri arabanın fotoğrafını çekip tedbir amaçlı olarak arkadaşlarına göndermeleri" yer alıyor. Tüm bunlara kadınların iyiliği için yer verildiği ifade ediliyor.

Şiddeti engellemek için hiçbir şey yapmayan, dahası bu denli ürkütücü boyutlara varmasının bizzat sorumluluğunu taşıyanların aldıklarını iddia ettikleri önlemler, görüldüğü üzere komediden öteye geçmiyor.

Dersim'de polis aracı bir kadını öldürdü

Dersim'de zırhlı polis aracı, 6 Eylül günü yolda karşıdan karşıya geçmeye çalışan 71 yaşındaki Naciye Özdemir'e çarptı. Seyit Rıza Meydanı'nda yaşanan olayda zırhlı aracın ön tekerinin kadının üzerinden geçtiği, Özdemir'in aracın altında sürüklendiği belirtildi.

Çevredekilere yardımıyla ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan Özdemir, burada yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak yaşamını yitirdi. Çevrede bulunan emekçilerin tepkisi üzerine zırhlı araç olay yerinden hızla kaçarken, görgü tanıkları aracın kadının üzerinden birden fazla kez geçtiğini, olayın sadece bir çarpma olmadığını, öldürme amacı taşıdığını dile getirdi.

Sermaye devleti kesenin ağzını işçiye kapattı, MİT'e açtı

İşçi ve emekçilerin haklarını gasp etmek için her yola başvuran; asgari ücret, kiralık işçilik, BES başlıklarındaki adımlarla işçilere asgariyi bile çok gördüğü ay-yuka çıkan; kıdem tazminatının gaspı, iş kanununda "ara buluculuk" düzenlemesi, "özel sözleşmeli personel" yasası gibi yeni saldırıları gündeminde olan sermaye iktidarı, kendi iktidarını korumak için kesenin ağzını sonuna kadar açıyor.

Sermaye devletinin bu harcamaları özellikle de "güvenlik" adı altında devlet terörü uygulamalarına, savaş ve saldırıya aktarılıyor.

KATLIAMLARA VE İŞ CİNAYETLERİNE YATIRIM

Son bir yıl içerisinde, iş cinayetlerinde katledilen bini aşkın işçinin yanı sıra, IŞİD saldırılarında yüzlerce işçi ve emekçi katledilirken, sözde "güvenlik" uygulamalarının da bu saldırıların önünü açmaktan başka bir işe yaramadığı ortaya çıkmıştı.

Sermaye devleti, içeride ve dışarıda bu katliamların önünü açacak şekilde emperyalistlerle kirli işbirliğini ve haksız savaşlarını sürdürürken, bu alandaki kurumu MİT'e harcadığı paralar da yetmiyor, ek kaynaklar ayırıyor.

MİT'E 1 MİLYARI AŞKIN BÜTÇE, 90 MİLYON DA EK

Son olarak 2015 yılı içerisinde bu katliamların sorumlusu MİT'e harcanan paralara ilişkin yeni veriler ortaya çıktı. MİT'in 2015 yılı faaliyetine ilişkin internet sitesinde yayımlanan rapora göre, devlet MİT'e 1 milyar 108 milyon 220 bin TL bütçe ayırdı.

Buna ek olarak, MİT'e "ihtiyaç" bahanesiyle 108 milyon 220 bin TL de ek harcama yapıldı. Bunun bir kısmı düşülürken net olarak ayrılan ek bütçe 90 milyon 518 bin TL oldu.

Kobanê'de duvara karşı nöbet eylemi

Türk sermaye devleti, Kürt halkına her cepheden saldırılarını sürdürüyor. Kürt halkının haklı ve meşru istemleri içeride vahşi katliamlarla bastırılırken, dışarıda da kirli savaş tırmandırılıyor.

Suriye topraklarına giren işgalci TC ordusu, IŞİD bahanesiyle Kürt halkının kazanımlarını hedef alıyor. Bu doğrultuda, Cerablus'ta IŞİD'in yerine ÖSO çetelerinin yerleştirilmesinin yanı sıra doğuda, Kobanê sınırında da saldırılarını yoğunlaştırıyor.

Emperyalist güçlerin de onayıyla iyiden iyiye pervasızlaşan TC devleti, sınırın ötesine geçerek, Kobanê topraklarında duvar inşa etmeye başladı.

"Güvenlik" paranoyasının ürünü olarak yapımına başlanan duvar, aynı zamanda bölge insanını birbirinden yalıtma amacını taşıyor.

Duvarı kabul etmeyen Kobanêliler ise Türk sermaye devletinin saldırganlığına karşı direnişe geçti. Kobanêlilerin gerçekleştirdiği eyleme ağırlıklı olarak kadınların katılımı dikkat çekti.

Büyük bedellerin ödendiği coğrafyada, TC ordusunun fiili işgali kabul edilmiyor. Eylem, duvarın yanı sıra TC ordusunun işgaline barikat olmak amacıyla gerçekleştiriliyor.

TSK 2 GENÇİ KATLETİ

Asker ve polisler, geçtiğimiz hafta içerisinde eylemlerini sürdüren Kobanêlilere vahşice saldırdılar. 2 gencin yaşamını yitirdiği saldırıda onlarca Kobanêli ise yaralandı.

Askerlerin açtığı ateş sonucu katledilen 2 Kürt gencinin cenazesine ise binlerce kişi katıldı. Cenazede söz alan Kobanê TEV-DEM Meclisi Eşbaşkanı Ayşe Efendi, şu ifadeleri kullandı: "Kobanê sömürgeci güçlere boyun eğmedi eğmeyecek. Biz sınırdan taşla direnirken Türk devleti panzer ve ağır silahlarıyla saldırdı. Bugün burada uğurladığımız gençler, taşlarıyla direnenlerdi. Ama yüreklerindeki ateş onları işgalcilerden daha güçlü yapıyor. Direnişimiz dün olduğu gibi bugün de sürecek. Yaşasın halkların direnişi!"

TC ordusunun her türlü saldırısına karşı çadırlar kurularak nöbet sürdürüldü.

Tutuklu ÖHD'li avukatlar tahliye edildi

Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) üyesi avukatlardan Ayşe Acinikli ve Ramazan Demir'in yanı sıra Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği (TUAD) üyelerinin aralarında olduğu 7'si tutuklu 50 kişi hakkında açılan davanın ikinci duruşması 7 Eylül'de görüldü.

Devletin kendi yasalarını çiğneyerek ve kirli yöntemler kullanarak yürüttüğü davanın 7 Eylül tarihli duruşmasında da avukatlar söz alarak davanın hukuka aykırı olduğunu vurguladı.

Avukatların mesleki faaliyetlerine "örgüt üyeliği ve propagandası" suçlaması yöneltildiği ve bunun kabul edilemeyeceği belirtildi.

İddianamenin hazırlanışında devletin

yürüttüğü kirli yöntemler; yasa dışı takip ve dinlemeler, avukat ve müvekkil gizliliğinin ihlali bir kez daha teşhir edilerek tutuklu sanıkların tahliyesi talep edildi.

Savcı da tutukluların tahliye edilmesi talebinde bulunurken, mahkeme heyeti de bu yönde karar vererek 7 tutuklunun tahliye edilmesine hükmetti.

Düzenle barış diyenlerin, demokrasi ve özgürlükten anladıkları...

4 Eylül günü İstanbul'da Emek ve Demokrasi İçin Güç Birliği'nin düzenlediği barış mitingi gerçekleşti. Faşizme, darbelerle karşı demokrasi, laiklik, özgürlük ve barış için bir araya gelindi. Ancak bunun nasıl gerçekleşeceğine dair net bir vurgusu olmayan miting, mevcut haliyle burjuva düzen sınırlarını ve onun demokrasi anlayışını aşmayan, aksine onu hedefleyen bir çerçeveye sahipti.

İzmir'de, Antalya'da ve Ankara'da mitinglerin yasaklandığını ve bunun karşısında net bir tutumun alınmadığını, basın açıklamalarıyla yetinildiğini; İstanbul'da da sermaye düzeninin bütün baskılarına, kontrol çabalarına karşı bir dizi tavizin verilmiş olduğunu gördük.

Bakırköy Halk Pazarı'nın etrafını çeviren polisin kitlenin güvenliğini değil, eyleme gelenleri kontrol ve baskı altına almaya çalıştığı açıktı. Polisin mitingin içeriğinden, pankart-flama taşınmasına, yürüyüş yapılmasından sloganlara kadar her şeye karıştığını ve Eylem Komitesi'nin (EK) eylemi yapmış olmayı başarı saydığını gördük.

Defalarca aranan çantalar, kontrol edilmek istenen gazete, flama ve pankartlar... Bütün bunların eyleme gelenlerin iradelerini teslim almaya dönük bir amacı vardı. İlk adan itibaren alana gelen kitlenin teslim alınmaya çalışıldığına, bu noktada EK'nın geri adımlarına, müdahalesizliğine ve polis dayatmalarını kırmaya

çalışanlar üzerinde baskı kurmaya çalıştığına şahit olduk.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak "Kapitalizm savaş demektir! Barış sosyalizmle gelecek!" şiarlı pankartımız, flamalarımız ve kapitalizmi hedefleyen, sınıf vurgulu ve barışın sosyalizmle, işçi-emekçi iktidarı ile sağlanabileceğini anlatan konuşmalarımızla alandaydık. Sözümüzü ne kadar güçlü söyleyebildiğimiz bizim için ayrı bir tartışma konusudur ancak, EK'nın biz miting alanına girer girmez yanımıza gelerek

pankartı ve flamaları toplamamızı istemesi, "EK'nın kararıdır, uyun. Kararlarını kabul etmediğiniz eyleme neden geliyor-sunuz?" gibi söylemleri ibretliktir.

Bizler böylesi bir mitinge katılarak dayanışma sergilemeyi ve kendi sözümüzü özgürce söylemeyi, bir arada iş yapmanın ve devrimci bir ilişki kuramamanın temeli olarak görüyoruz. Bu dayatmaların doğru olmadığı, herkesi tek tipleştirme ve eylemin politik platformuna boyun eğdirme çabasının yasakçı bir tutum olduğu, herkesin kendi sözünü söy-

leyemediği bir yerde demokrasiden ve özgürlükten bahsedilemeyeceği açıktır. Bütün bu dayatmalara karşı "Kızıl Bayrak yukarı daha daha yukarı!" sloganlarıyla karşılık verdik. EK mitinge katılanları bize karşı taraflaştırmaya çalıştı ancak başarısız oldu. Mevcut durumu ve dayatmayı anlattığımız bütün emekçiler bizlere hak verdiler.

Bizim dışımızda Mücadele Birliği ve ÜİD-DER'in de flamaları bulunmaktaydı. EK onlarla nasıl bir diyalog geliştirdi ayırtısına hakim değiliz ancak, SYKP'nin açmış olduğu pankartı iki defa kapattırdıklarına şahit olduk. Defalarca gelip dayatmalarda bulundukları gibi, kürsüden de bu karara uyulması noktasında çağrıda bulunuldu.

Bütün bu yaşananlar üzerinden bir kez daha gördük ki, eylemi örgütleyenlerin ufku, demokrasi ve barış anlayışı burjuva düzen sınırlarını aşmıyor. Bu yasakçı-dayatmacı tutum terk edilmelidir.

Savaş ve saldırganlığı tırmandıran, işçi-emekçilere, Kürt halkına, Ortadoğu halklarına ölümü, savaş dayatan bir düzenin varlığı sürdükçe işçi-emekçiler ve ezilen halklar için özgürlük, demokrasi ve barış ancak bu sömürü düzenine karşı savaşılarak, onu yıkarak elde edilecektir. Bu bilinçle bizler mücadelemize devam edeceğiz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN SINIF DEVRİMCİSİ

Ethem'in katilinin yalanı ortaya çıktı

Aksaray'da süren Ethem Sarısülük davasında mahkemeye katil polis Ahmet Şahbaz'ın "Bileğime gelen taş nedeniyle namlunun pozisyonu değişip maktulün kafasına doğru yönelmiş olabilir" şeklindeki savunmasını çürütecek, davanın seyrini değiştirecek bilirkişi raporu geldi. TRT'de görevli üç kişilik bilirkişi heyeti, "Ateşleme sırasında sanık polisin ateş eden kolunun pozisyonunu değiştirecek şekilde sağ koluna taş isabet etmediği"ni belirtirken, Ethem'in vurulduğu 3. atışta sanığın bileğini belirgin şekilde aşağıya indirdiğini tespit etti. Bilirkişiler ayrıca, emniyetin katil Şahbaz'a 37 taş isabet ettiği şeklindeki raporunu da çürüterek, isabet eden taş sayısını 8 olarak belirledi.

Ankara'dan "güvenlik" bahanesiyle Aksaray Ağır Ceza Mahkemesi'ne taşınan davada mahkeme, TRT'de görevli tekniker Turgut Yıldız, Strateji Uzmanı

Sistem Analist Cahit Cesur ve Baş kameraman Mustafa Özmen'i; Ethem Sarısülük'ün 1 Haziran 2013 tarihinde Kızılay'daki Haziran Direnişi eylemleri sırasında tek kurşunla vurulduğu görüntüleri incelemesi için bilirkişi olarak atamıştı. Bilirkişilerden olay anında göstericiler tarafından sanığa taş atılıp atılmadığı, atılmış ise Şahbaz'a kaç tanesinin isabet ettiği, 3. atışta sanığın kolunun pozisyon değişikliği bulunup bulunmadığı, varsa buna etken bir neden (taş, sopa gibi) bulunup bulunmasının tespitini istendi.

Bilirkişiler hazırladıkları 17 sayfalık raporu mahkemeye gönderdi. Görüntülerde katil polis ile göstericiler arasında bir mücadele yaşandığı belirtilen raporda, katil polisin yere diz çökmüş olan bir göstericinin kafasına sağ ayağıyla sert bir tekme attığı, çevredeki göstericilerin de polise taş attığı anlatıldı. Polisin kasına bir taş isabet ettiği aktarılan rapor-

da, şöyle denildi:

"Sanık polis memuru geriye doğru sıçrayarak sağ elinde tutmakta olduğu tabancasının emniyetini açar. Sanık polis memuru sağ elinde taşıdığı tabancasını yukarıya kaldırarak ilk ateşlemeyi gerçekleştirir.

Sarısülük'ün ilk ateşleme sırasında taş atmak üzere sağ elini yukarıya doğru kaldırdığı görülmektedir. Sanık polis memuru, ikinci ateşlemeyi gerçekleştirir. Görüntülere göre ikinci ateşleme sırasında Ethem Sarısülük'ün sağ elindeki taşı sanık polis memuruna doğru attığı görülmektedir. Sanık polis, sağ elindeki tabancasını yukarıda tutmaya devam ederek bu kez 3. ateşlemeyi gerçekleştirir. 3. ateşleme sonrasında Ethem Sarısülük başını sola doğru çevirir.

Ethem Sarısülük yere yuvarlanır. Sanık polis, ters yöne döner ve olay yerinden uzaklaşır."

Bilirkişiler, Ahmet Şahbaz'ın birinci atışta iki ayağının yere bastığını, 2. atışta

sadece sağ ayağının yere bastığını belirterek, "3. atışta ise polisin sağ bilek kısmında bileğini aşağıya doğru belirgin bir biçimde indirdiği tespit edilmiştir" dedi. Katil polisin bileğinin taş, sopa vb. nedeniyle bükülmediği de eklendi.

POLİSİN YALANI ORTAYA ÇIKTI

Bilirkişiler, olay sırasında katil polise atılan ve isabet eden taşları da tek tek saydı. Ankara polisi, soruşturma sırasında savcıya gönderdiği raporda Şahbaz'a 37 taş isabet ettiğini iddia etmişti. Raporda, görüntülere göre silah atışları öncesinde katil polise isabet eden taş sayısının tahminen 6, silah atışları sırasında polise isabet eden tahmini taş sayısının ise 2 olduğu belirtilirken, "Atış öncesinde atılan tahminen 4 ve atış sırasında atılan 2 taşın isabet edip etmediği tespit edilememiştir" denildi. Yani bilirkişiler, Şahbaz'a toplam 14 taş atıldığını, bunların 8 tanesinin isabet ettiğini belirterek, polisin 37 rakamını çürüttü.

Yarım kalan şarkı... Victor Jara!

*"Yoksulları çok korkuttular,
Bütün acılarını yutmaları için
Yoksulluklarını hayallerle örtmek
için..."* diyordu Victor Jara.

Şili halkının yoksulluğunu ve korkularını dizelerine taşıdı. Namuslu gitarıyla aynı zamanda mücadeleyi de anlattı. Özlemini duyduğu eşitliği, adaleti nakış gibi işlerdi dizelerinde.

Augusto Pinochet, 1973 yılından 1990 yılına kadar Şili'de kanlı katliamlara imza atan faşist diktatördür. Cuntacı generaller şahsında faşist diktatörlük, Şili halkına ve elbette ki öncüler olan devrimcilere, toplu kıyımlar, katliamlar, işkenceler getirmiştir. Tıpkı 12 Eylül faşist askeri darbesinde ve nice darbelerde olduğu gibi... Faşist darbeyle toplum büyük bir yıkıma uğratılmaya çalışıldı. Her faşist diktatörlük beraberinde acı, ölüm ve yok edilişi getirdi.

Şili halkının yoksulluk ve sefalet koşullarına mahkum edildiği bir dönemde sosyalist Salvador Allende halkın desteğiyle devlet başkanı olur. Seçimlerde Şili halkının desteğini alan ve emekçi iktidarını savunan Allende, eşitsizliğe, sömürüye ve yoksulluğa karşı verdiği mücadelelerle halkın sevgisini ve saygısını kazanır. Bu durumdan rahatsız olan ABD emperyalizminin aç kurtlar sofrasındaki 'iyi çocuklar' tıpkı Türkiye'de gerçekleşen 12 Eylül faşist askeri darbesi gibi tezgahlayarak gerçekleştirdiler darbeyi. CIA desteğiyle faşist General Pinochet, Allende iktidarına karşı 11 Eylül 1973 yılında askeri darbeyi gerçekleştirdi.

Faşist darbe karşısında teslim olmayan Allende emekçilerin iktidarı için mücadeleye etmenin onuruyla, faşist darbe karşısında da onuruyla durmasını bildi.

Eğilmektense kırılmayı tercih etti. Ve kendi silahıyla direnişe geçerek, teslim olmaksızın ölmeyi tercih etti.

Şili, Latin Amerika'nın mücadele deneyimleri, birikimi ve dinamikleri açısından önemli bir ülke. Her dönem topraklarında devrimci tohumlar eksik olmaz. Şili devrim toprağıdır. Tıpkı Türkiye gibi, bağrından Denizlere, Mahirlere, İbolara, Ümitlere benzer devrimciler yeşertir. Yoksulluk, sömürü ve acının olduğu her toprak diyalektik olarak devrimci tohumları bağrında taşır, büyütür ve meyvelerini verir.

İşte bu topraklarda mücadelenin yiğit ozanı ve devrimci sanatın öncülerindenidir Victor Jara. Adı tüm dünyada unutulmayacak olan bu yiğit devrimci, Şili'nin yoksul bir köyünde dünyaya gelir. Babası bir çobandır. Annesi ise düğünlerde ve törenlerde gitar çalarak gelir kazanmaktadır. Victor Jara annesinden miras aldığı bu kültürü ve yeteneğini devrimci sanat için kullanacaktır. Annesinin ölümü ile öğrenim hayatına ara veren Jara, kilise okulu gider. Fakat bir süre sonra dine olan inancını kaybeder. Yaşamında artık müzik büyük yer tutar. Şili Üniversitesi'nin korosuna girer. Burada yaşamın akışı ve mücadelenin seyriyle 'Yeni Şarkı' akımının öncülerinden olur. Sanatın örgütlü öncülerindendir.

Artık Victor Jara'nın o tok ve içten sesi ve yoldaşı olan gitarı tüm ezilen ve sömürülen Latin Amerika halklarının dilindedir. Çünkü onun dizeleri hayata dair olmalıdır.

Sesi soluğu artık Latin Amerika sokaklarında kulaktan kulağa, dilden dile gezmektedir. Ve her soluk onun şu manifestosunu taşır yeni diyarlara:

ben şarkı söylemek için söylemiyorum

ya da güzel bir sesim olduğu için şarkı söylüyorum çünkü gitarın anlamı ve amacı var

onda toprağın kalbi ve güvercinin kanatları var kutsanmış bir su gibidir o zaferleri ve acıları kutsar

şarkım uydu buraya Violeta'nın dediği gibi çalışkan gitar bahar kokulu

çünkü şarkının anlamı var damarlarda attığı zaman... şarkı söyleyerek ölenenden ... gerçekçi gerçeklerden.

geçici yağcılıkların değil ne de yabancı ünlülerin tersine bir dilim ekmeğin şarkısı yeryüzünün derinlerine kadar

her şeyin gittiği ve her şeyin başladığı o yerde cesur olan şarkı her zaman yeni bir şarkı olacaktır...

DEVİRİMCİ ŞARKI DEVİRİMCİ GÜÇTÜR!

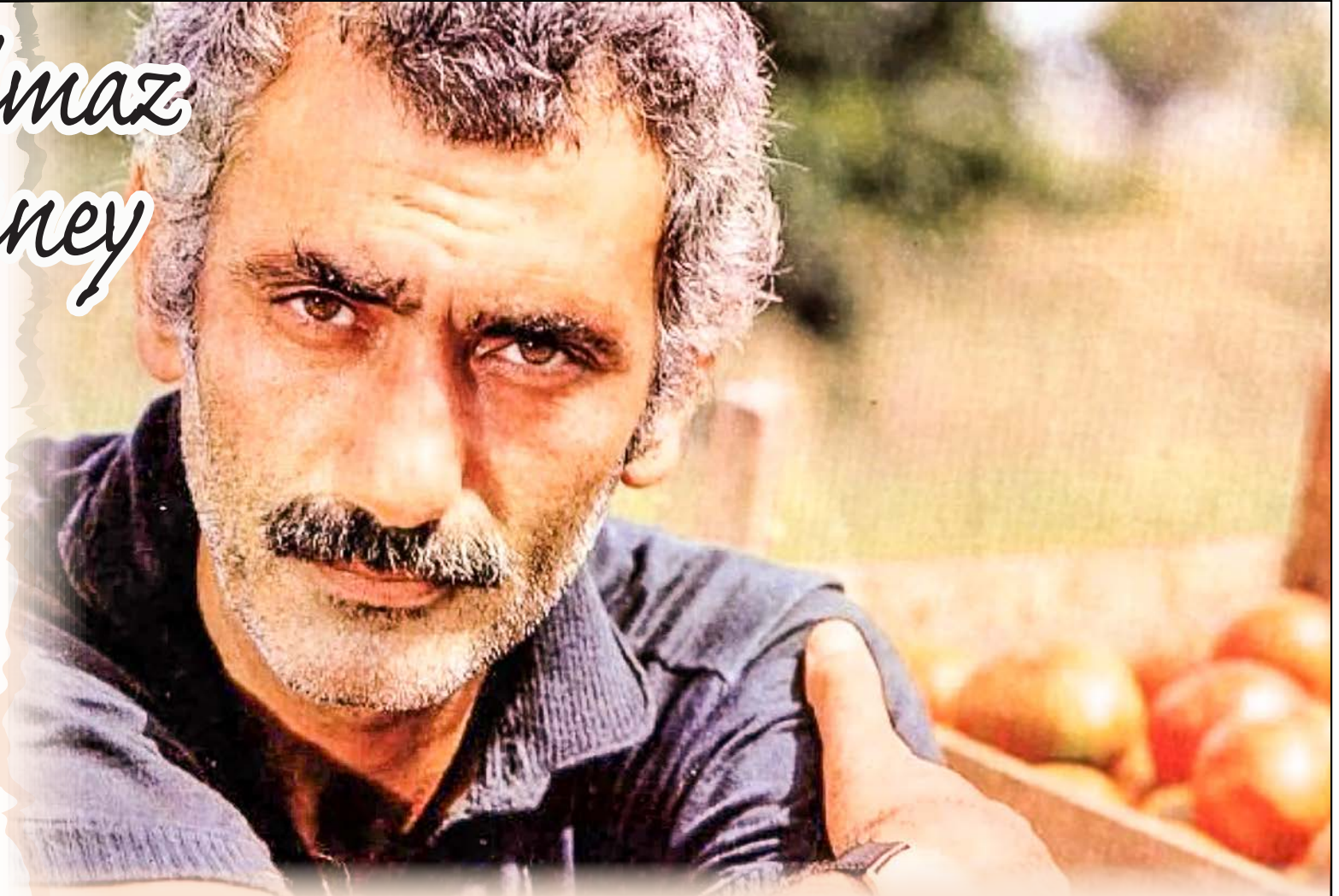
Victor Jara devrimciydi ve Allende'yi destekliyordu. 11 Eylül'de gerçekleşen darbenin hemen ardından faşist diktatörlük kurbanlarını topladı. Jara, Santiago Üniversitesi'nde gözaltına alındı ve binlerce kişiyle birlikte Santiago Stadyumu'na getirildi. Faşist diktatörlük kanlı icraatlarını gösterecekti. Postallar altında işkenceyle ezilmek istenen insanlık onurunu canı pahasına koruyacaktı dik duran bu yiğit devrimci. Nitekim öyle de oldu. Stadyumdaki sessizliği bir kısık ses bozdu. Bu Victor Jara'ydı. Beş bin yürek beş bin ses duydu onu ve büyüdü bu ses. Faşist diktatörlüğün eli kanlı katilleri parmaklarını kırdılar. Susmadı Jara, çünkü zafer şarkısıydı onun söylediği. Korku salmıştı düşmanına bu şarkı. Çünkü 'Biz Kazanacağız!' diyordu dilleri. Ardından dilini kestiler. Söylüyordu hâlâ zaferin türküsünü Jara. Binlerdi artık Jara, söylüyordu diller zaferin türküsünü. Binler 'Venseremos!' diyordu.

Victor Jara'nın 43 yıl önce yarım bıraktığı o zafer türküsü bugün dünyada ve Türkiye'de komünistlerin dillerindedir. O şarkı elbet bir gün özlemini duyduğu sosyalizmle tamamlanacak...

Gerçekçiliğin sinemadaki özeti:

Yılmaz Güney

Devrimci sinema sanatçısı Yılmaz Güney'in ölümünün üzerinden 32 yıl geçti. Kendisi sanat, siyaset, edebiyat, mücadelenin çeşitli alanlarında birçok üretimde bulunduğu gibi O'nun üzerine de çokça yazılar yazıldı. Yazılarda Güney'in ürünlerinde mücadelenin birçok yönü öne çıkmakla beraber daha çok gerçekçi-toplumcu yönü göze çarpmaktadır. Her bir eserinde toplumun şu ya da bu yönünü mercek altına alarak, gerçeği olduğu gibi ortaya koymuş, yerine göre bu gerçeği karşıtı ile beraber işleyebilmiş, eleştirebilmiştir.

Peki, Güney'de böylesi gerçekçi-toplumcu yön nasıl ortaya çıktı ve gelişti? Bunun için Güney'in yaşamını incelememiz gerekir. Bir kişinin devrimci bir kimlik olabilmesi için asgaride olması gereken şeyler sınıf kimliği, ideolojik kimlik, politik yaşam ve örgütlü bilinçtir.

Güney, sınıfsal olarak baktığımızda yoksul bir aile yapısından gelmekte ve yaşamsal anlamda son derece zorluklar çekmektedir. Kürdistanlı ve yoksul bir ailenin çocuğu olmak bile bize sınıfsal anlamda veriler sunmaktadır. Güney, yaşamında tavrını devrimci mücadeleden, işçi ve emekçilerin kurtuluşu mücadelesinden yana koymaktadır. İşte bu tercihteki en önemli etkenlerden biri de bu sınıfsal gerçekliktir. Düzene ve sömürüye karşı olmasında tam da o sömürünün bir muhatabı olması yatmaktadır. Yani onun için düzen karşıtlığı zoraki değil fakat doğal bir süreçtir.

Ayrıca Güney, bu ezilmişliği, sistemin ötelenmiş bir sınıfa ait olup sisteme

karşı duyulan öfkeyi yaşamının ilerleyen evrelerinde ideolojik bilinç ile birleştirebilmeyi başarabilmiştir. Böylelikle herkesin bildiği gibi sermaye düzeni nezdinde haylice tehlikeli bir kimlik haline gelmiştir. Kürt sorunu, düzen/devrim ilişkisi, yozlaşma vb. gibi devrimci mücadelenin kapsam alanındaki birçok konuya kafa yormuştur. Bu alanda her daim üretmiş ve sanatını da bunun bir aracı yapma, kitleleri aydınlatma, bilinçlendirme ve işçi-emekçileri kendi gerçekleri ile yüz yüze getirme mücadelesi vermiştir. Tam anlamı ile bilinçlenmeye başlaması ile yaşamını buna adamıştır.

Yılmaz Güney devrimci bilinç ile sinemayı başarılı bir şekilde birleştirebilmiştir. Bu başarıyı sürekli kılmış ve üretiminde hiçbir şekilde aksama olmamıştır. Öyle ki Fransa'da birçok eseri yapılmış, yok edilmiştir. Hapiste, sürgünde ve en zor koşullarda dahi -sadece sinema anlamında değil- sürekli üretmiştir. "Özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır" sözü Güney'de vücut bulmuştur. Hiçbir zor koşul Güney'i mücadeleden alıkoyamamıştır. Güney politik yaşamını (Kürt sorunu, kadın sorunu vb. gibi) birçok alanda sürdürmüş ve sorunlar karşısında net tutum almıştır.

Bugün en önemli ihtiyaç bu kimliği işçi sınıfı ve emekçilere ulaştırabilme yollarını bulabilmektir. Güney sineması "sol kitlelere" sıkışmayacak kadar değerli ve gereklidir. Güney yeni bir şey icat etmemiş fakat dönemindeki toplumu son derece başarılı bir şekilde yansıtmıştır.

Günümüzde gerek filmlerde gerekse de dizilerde sadece -zenginliğinin nereden geldiği belli olmayan- burjuvaların, "hali-vakti yerinde" tiplerin yaşamları anlatılmakta ve işçi ve emekçiler bu vitrinlere özendirilmeye çalışılmaktadır. Bu çelişik durum ise kısa yoldan zengin olma fikrini emekçilerin aklına sokmakta ve bunun sonucu olarak da yozlaşma kaçınılmaz bir hal almaktadır.

Fakat Güney sineması, işçi ve emekçilere gerisin geri onların yaşamını çarpıcı bir şekilde anlatarak, toplumu kendi yaşam gerçeği ile yüz yüze getirmektedir. Aslında Güney, ürünleri ile emekçileri tokatlayarak ayıltmaktadır. Dolayısıyla devrimci sınıf çalışması açısından da Güney sineması işçi sınıfı ve emekçiler ile olabildiğince her vesileyle bir araya getirilmelidir.

Yılmaz Güney işçi sınıfının, onun yarattığı mücadele değerlerinin ve gelecek sınıfsız toplumun bir parçasıdır. Bu yanı ile Güney'i her türlü saldırı karşısında sahiplenmekten de öteye geçmeli, onu mücadele alanlarında sineması ile devrimci kimliği ve politik tutumu ile yaşatmalıyız. Bu, herkesten önce biz sınıf devrimcilerinin görevidir. İşçi sınıfına, işçi sınıfını anlatan ve onun mücadelesini aşıl原因 sanatçılar gereklidir. Yılmaz Güney tam olarak böylesi bir değerdir. Onun şu çağrısını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ulaştırmak, bu değeri yaşatmanın en devrimci yoludur:

"Bir tek kurtuluş vardır: Devrim!"

F. DENİZ